

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

Nr. 10 – 1970.

DYRTID OG EEC: **SLUTT OPP OM ARBEIDERKOMITEEN!**

OPPROP TIL NOR-SKE ARBEIDERE:

Styret i Oslo Sporveisbetjenings Forening og bedriftsklubben ved Norgas Fabrikker sto som innbydere til et møte av fagorganiserte i Oslo 29. september. Emnet var dyrtida og EEC. Møtet valgte en aksjonskomite til å lede kampen mot disse framstøtene fra monopolkapitalen.

Kamerater!

Vi veit at det i dag ikke er noe igjen av de lønnsøkingene som ble gitt i samband med oppgjøret. Prisene har spist opp tillegget. DYRTID er det rette ordet for slikt. Levevil-kåra våre blir i dag stadig dårligere. Monopolkapitalen bruker moms og prisstiging til å øke profittene med sikte på å tvinge Norge inn i EEC. EEC er en reaksjonær sammenslutning av de griskeste monopolene i Vest-Europa. Norsk medlemskap vil bety mer dyrtid og EEC-planene er derfor en alvorlig trusel mot våre livsinteresser.

Men slike angrep kan slås tilbake. De under-tegnede organisasjonene – som er arbeiderklassens og ungdommens kommunistiske for-tropp i Norge – understreker: Det er nød-vedig å føre en innbitt kamp for å forsvare våre interesser i dag. Det er nødvendig at norske arbeidere, som er den sterkeste, best organiserte og mest framskrittvennlige delen av folket, tar ledelsen i kampen. Fienden vi står overfor er norsk og internasjonal monopolkapital. Kampen må rettes mot dem hvis den skal lykkes. Vi må skape enhet i klassen, og seinere enhet mellom ulike deler av folket. Det må bygges opp en brei aksjons-enhet mot forverringa.

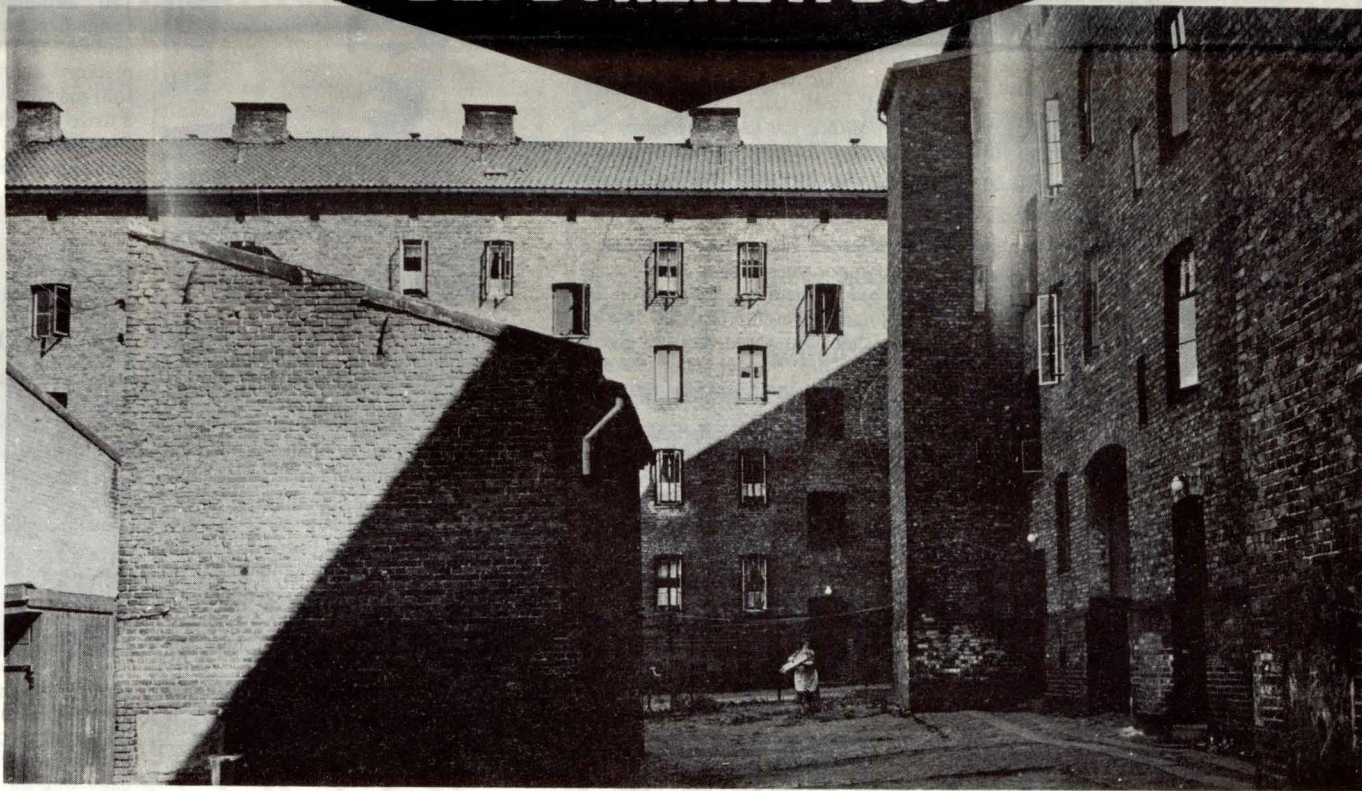
Det er nå tatt et initiativ til danning av arbeiderkomiteer over hele landet. Med dette er det første steget tatt. Vi kommunister gir tiltaket vår fulle støtte og oppfordrer norske arbeidere til å slutte mannamnt opp. Ta del i arbeidet! Dann lokale aksjonsgrupper! Forbered aksjoner mot EEC og dyrtida!

Situasjonen i dag er truende. Massive angrep rettes mot våre interesser og kampen i dag er avgjørende for vår levestandard i åra framover. La ikke monopolkapitalen herje som den vil! Gå til kamp i dag! Vi har intet å vinne og mye å tape på å vente.

SLÅ TILBAKE MONOPOLKAPITALENS FRAMSTØT!

Marxist-Leninistisk Front i NKP (MLF), Marxist-Leninistiske Studie- og Arbeidsgrup-per (ML-gruppene) og Sosialistisk Ungdoms-forbund (marxist-leninistene) (SUF(m-l)).

**HER SKAL DET
BLI DYRERE Å BO:**

Bruksverdivurdering vil gjøre gamle leiligheter dyrere.

Ved siden av utgiftene til mat og klær, er husleia den største posten for en arbeiderfamilie. Matvareprisene har økt kraftig den siste tida, og det samme har husleiene.

På lederplass i OBOS-bladet nr. 3 1970 (organ for Oslo Bolig og Sparelag) heter det »Bokostnadene stiger — — »

Det blir redegjort for tre forhold som vil forårsake økte

utgifter for borettslagene, nemlig momsen, øking av eiendoms-skatten og økinga av Hus-bankens utlånsrente. Og det heter: »De kostnadsøkninger

Fortsatt side 8.

Kampoppgavene nå

Leder, side 3

Masi

Intervju med Mikkel Hætta, side 4

Midt-Østen

Intervju og kommentarer, side 11.

KLIPP & KOMMENTAR

»Marxisten» Allende

President Allende

Ifølge borgerpressa er det valgt en »marxist» til president i Chile. NKP's organ »Friheten» hauser opp begivenheten ved å kalle den »Et steg mot sosialismen». Vi finner grunn til å peke på følgende:

Sjøl om den nye presidenten, Allende, kan få gjennomført enkelte reformer, f. eks. nasjonalisering av kopperindustrien som er dominert av amerikansk kapital, senkning av stemmerettsalderen o. l. er det like fullt ikke snakk om sosialisme. Allende har alt lovet det kristelig-demokratiske partiet, som han er avhengig av, å respektere konstitusjonen og ikke foreta seg noe »ulovlig». Skulle han f. eks. klare å nasjonalisere kopperindustrien, vil det sjølsagt bety en del for det chilenske folket. Men med USA-imperialismen som er alliert med et reaksjonært storborgerskap i Chile, som motstander, mangler Allende en sterk og organisert massebasis som kunne mobiliseres til aksjoner for program-krava. Hitil er massene bare blitt mobilisert til valgurnene.

»Chile sosialistisk» — utbryter »Friheten». At et presidentvalg er tilstrekkelig for å innføre sosialismen i et land, karakteriserer »Friheten» mer enn det karakteriserer venstre-sosialdemokraten Allende.

Profitten ut av Norge?

NKP har en ungdomsorganisasjon som heter KU. Ledelsen vil bli denne organisasjonen har nettopp sendt ut et EEC-nummer av avisa si. Blant mye rart finner vi en artikkel om den frie etableringsretten i EEC og konsekvensene av den. Her heter det bl. a.:

»Det er særlig tre forhold vi må legge stor vekt på.

- Profitten blir dratt ut av landet.
- Næringene vil bli drevet uten overdrevne hensyn til stabil og langvarig drift, investeringene vil forsterke konsentrasjonen i byer, tettbygde strøk o. l.
- Økonomisk infiltrasjon gir grunnlag for politiske pressmidler.»

Seinere i samme artikkelen gjentas det: »... profitten vil bli dratt ut av Norge. Dette vil igjen bety alvorlige vansker for norsk næringsliv spesielt og norsk økonomi generelt.»

Hva ligger det i denne rørende omsorgen for profittene til norske kapitalister? Profittens skjebne er et spørsmål som arbeidsfolk er lite engasjert i. For profitten er den delen av verdiene arbeidsfolk skaper, som kapitalistene stikker i lomma. Så lenge arbeidsfolk ikke sjøl får tak i profitten, gir de blaffen i hvem som får den. Mener KU-ledelsen at norske kapitalister »fortjener» profitten bedre enn EEC-kapitalistene?

Den kommunistiske politikken tar utgangspunkt i arbeiderklassens og folkets interesser — ikke i kapitalistenes profittinteresser. De ivaretas bra nok av borger-skapet sjøl. For folket har fri etableringsrett for kapitalen to viktige skadevirkninger:

For det første betyr det at EEC-monopoler overtar større del av produksjonen i Norge enn de har i dag. For det andre betyr fri etableringsrett at alle investeringer blir gjort der profitten er høyest i EEC. På samme måten som fri etableringsrett i Norge i dag betyr at industrien konsentreres i tettstedene, vil det bety det samme i europeisk målestokk i EEC. Dette kan bety at norske arbeidere blir tvunget ut av landet p. g. a. mangel på arbeid i deres yrke.

Men hva slags jungkommunisten er det som i stedet for å ta opp disse spørsmålene snakker om å bevare profitten for norske kapitalister? Folket gir blaffen i hvilke kapitalister som rasker til seg profitten. KU-ledelsen er opptatt av det og gir blaffen i folket.

SF og EEC

Sosialistisk Folkeparti har på mange måter ei uklar linje i spørsmålet om norsk EEC-medlemskap. Vi skal peke på at SF's politikk har gått i tre innbyrdes motstridende retninger siden partiet begynte å engasjere seg i spørsmålet.

Siden partiets avis »Orientering» begynte å kjøre opp EEC-stoff i sommer, har redaksjonen lagt vekt på oppslag i tonen »Skal nordmenn råde i Norge?», og skrevet om Stortinget, grunnloven og den nasjonale suvereniteten. Om folkets interesser har vært nevnt, har det gjerne vært snakk om bønder eller fiskere. Arbeiderklassens interesser har vært viet liten plass.

Så ble den såkalte »Folkebevegelsen» dannet. SF fikk en av sine folk, — Torild Skard, — med i rådet. Men dette rådet er ganske stort, og SF spiller ikke noen toneangivende rolle i det. »Folkebevegelsen» ble slått stort opp i partiavisa, og SF's landsstyre ga uttrykk for glede — likevel uten å gi uforbeholden tilslutning til »bevegelsen»s plattform. Og det kan i og for seg være forståelig. »Bevegelsen» representerer mye klarere borgerlige

interesser enn selv de mest høyreorienterte i SF-ledelsen.

Så kommer den tredje linja fra SF. Den kjøres fram i ei sentral landsbrosjyre med tittelen »EEC — storkapitalens fellesskap». Her pekes det bl. a. på at »... EEC siden 1963 er kastet fra krise til krise, og ... de negative trekk blir klarere og klarere. Konsentrasjonen av kapital på stadig færre hender, flernasjonale selskaper, strukturrasjonalisering, hardere og hardere press på arbeidskrafta og tids- og arbeidsstudier skaper økende sosiale konflikter med store streikebølger i Italia, Frankrike, Belgia. Ødelgging av naturressurser og forurensning av luft og vann utgjør en akutt fare for hele livsmiljøet. Befolkningen konsentreres i overfylte byer og utkantproblema vokser. Dette er resultatet av uhemmet kapitalistisk utnyttning av mennesker og ressurser over landegrensene. Det er disse kreftene — med de flernasjonale kjempekonserner i spissen som superstaten EEC skal tjene ...»

Sjøl om folkets kår i EEC i denne brosjyra ikke framstilles på noen konkret måte, sjøl om den ikke gir noen anvisninger for hvordan folket skal føre kampen mot EEC, og sjøl om den ikke ser sammenhengen EEC—dyrtida, tar brosjyra på et vis utgangspunkt i folkets interesser — ikke i kapitalens. Derfor står denne politikken mye nærmere vår — marxist-leninistenes — politikk, enn »Folkebevegelsen»s standpunkt om »handelsavtale».

Vi veit at SF-ledelsen er bra politiske akrobater — men også den vil måtte ta standpunkt. Det er ei oppgave for de progressive i partiet å kjempe for at det blir et standpunkt som ikke strir mot folkets interesser.

Overvåkingsagent

I Klassekampen nr. 6-70 brakte vi bilder av en rekke politiagenter som fotograferte demonstranter utafør Oslo Tinghus tidlig i sommer. Samtidig ba vi leserne av avisa om å hjelpe oss å finne navnene på agentene som var avbildet. Tidligere har vi ved lesernes hjelp kunnet avsløre en av provokatørene. Nå kan vi bringe navnet på nok en av politiagentene:

Johan Petter Rock Løwer er 30-35 år gammel. Ca. 190-195 cm høy, og vekten er anslått til 75-80 kg, opplyser vår kilde. Mannen har blondt hår og lang, smalt ansikt. Vi ber leserne være oppmerksom på denne mannen for framtida og unngå han. Sammen med andre agenter er hans oppgave å kartlegge progressive til Sikkerhetspolitiet personarkiv. Ved årvekenhet må alle forhindre han og de andre i deres reaksjonære arbeid!

Klassekampen har ved henvendelse til Overvåkingspolitiet, Victoria terrasse, Oslo, fått bekreftet at Rock Løwer har sitt daglige arbeid der.

Sovjet-hjelp til Indonesia

Sovjets våpenhjelp til Indonesia — brukt til å myrde 1 million kommunister og sympatisører etter general Suhartos statskupp i 1967 er vel kjent. I slutten av august i år inngikk sovjetlederne en ny avtale med Suharto: De 695 mill. dollar som Indonesia skylder Sovjet, fikk en forlenget tilbakebetalingstid på 30 år. Sovjets viseutenriksminister Malik sa ved dette høvet at avtalebetingelsene var slik som »de vi har med vestlige kreditorer».

(Fra »Vanguard», australsk avis, 3. sept. i år.)

Ingen handel Sør-Afrika - Kina

Et ledd i borgerpressas forsøk på å sverte og mistenkeliggjøre Folkets Kina er påstander som har versert i det siste om at Kina har inngått handelsavtaler med fascistregimene i Rhodesia og Sør-Afrika. SF-avisa »Orientering» nøler ikke med å bringe påstanden videre.

Folkerepublikken Kinas Departement for utenrikshandel har i ei erklæring av 1. sept. i år vist at påstandene savner ethvert grunnlag:

»Ut fra Folkerepublikken Kinas støtte til folkenes kamp mot rasediskriminering og for nasjonal uavhengighet i disse land, har den Kinesiske Regjering valdt å ikke inngå diplomatisk kontakt med kolonialiststyret i Sør-Afrika eller det hvite styret i Rhodesia, og har for lengst avskåret alle økonomiske forbindelser og handelsforbindelser, direkte eller indirekte, med dem ...» Alle slags spekulasjoner og intriger som tar sikte på å undergrave vennskapet mellom det kinesiske folk og folkene i Sør-Afrika, Zimbabwe og i resten av Afrika, er dømt til å mislykkes.»

Nei til Saigon-propaganda!

Den 3. september ble Saigon-juntaens »informasjonskontor» i Pilestredet 7 i Oslo åpnet. Samme dag demonstrerte 150 anti-imperialist mot kontoret. Langt flere burde ha vært mobilisert mot general KY's løgnspredder. Likevel markerte demonstrasjonen en begynnelse som må følges opp. Det blir derfor viktig å drive aktiv propaganda for å stanse den reaksjonære informasjonen fra dette nye »informasjonskontoret».

NEI TIL SAIGON-JUNTAENS FASCIST-PROPAGANDA!

12 timersdag på »Norglobal»

Mange husker sikkert at det vakte oppsikt da fabrikkskipet »Norglobal» søkte om statsstønad fra midler til distriktsutbygging. På grunn av harde reaksjoner i opposisjonen trakk selskapet søknaden tilbake. Siden har skipet vært på loddefiske, og 20. august bringer avisa Nordlys et intervju med mannskapets tillitsmann Erling Hammervold etter det første toktet.

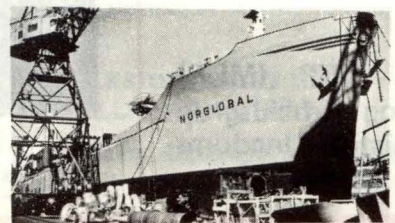
Hammervold sier bl. a. en del om arbeidsforholda på båten:

— Ved Jan Mayen var utetemperaturer vanligvis 5-6 varmegrader. Likevel var temperaturen nede i fabrikkene oppe i 35 og 40 grader. Viftesystemet fungerte ikke tilstrekkelig, og luften var full av gass. Det var uholdbart å arbeide under slike forhold — og hvordan kommer det ikke til å bli når båten drar sørover til tropene?

— På dekk hvor man ville forutsette at moderne utstyr ble tatt i bruk, er det nødvendig å slite, 5-6 mann av gangen, nær sagt med hvert eneste lite arbeidsstykke. Der hvor det skulle være kraner til lossing av snurperne, der er det noen gamle utrangerte bomber fra før krigen som ble funnet på skraphaugen på Nylands Mek. Verksted. ...

Hammervold påpeker at ifølge avtalen skulle det være 8-timersdag når produksjonen var brutt og skipet i fart. Men, sier han »Dette har kapteinen ikke kunnet godta, og det er innført tolv timers arbeidstid i døgnet. Det blir bare å få seg litt mat i kroppen etter endt vakt — og kaste seg i kya.»

Jo, dette var nok distriktsutbygging og vel anvendte penger — for monopolkapitalen!

Uttalelse om »Ikkevolds-avtalen»

Marxist-leninistisk Front i NKP har sendt ut ei pressemelding i anledning »Ikkevolds-avtalen». I pressemeldinga heter det bl. a.:

Ved å inngå slike avtaler med den vest-tyske overklassen om »normalisering» og »avspenning» har den revisjonistiske herskerklikken i Sovjetunionen i praksis fraveket de tidligere berettigete krav om et avmilitarisert, fredelig og demokratisk Tyskland på grunnlag av Potsdam-erklæringen. Nok en gang har de begått forræderi mot folket i Den Tyske Demokratiske Republik og oppmuntret de vest-tyske revansjister, som slett ikke har oppgitt drømmen om å restaurere Hitler-Tysklands grenser og »gjenforene» Tyskland under USA-imperialismens kontroll.

Derfor er den såkalte »Ikkevolds-avtalen» ikke noe »framskritt», men en trusel mot Europas folk. Ingen vil alvorlig tro at de herskende klasser i Sovjet og Vest-Tyskland kan »garantere freden i Europa» eller »reservasjonsløst respektere integriteten til alle stater i Europa», som det heter i avtalen.

Marxist-leninistisk Front i NKP viser videre at avtalen er en fortsettelse av Vest-Tysklands undergravingspolitikk mot DDR i etterkrigstida, og påpeker dens sammenheng med USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialismes kontra-revolusjonære samarbeid mot verdens folk. Til slutt heter det i pressemeldinga:

For Den Tyske Demokratiske Republik innebærer Sovjet-ledernes kapitulasjon overfor de vest-tyske revansjister en alvorlig situasjon. Kampen for folke-demokrati som folket i DDR innledet etter seiren over Hitler-fascismen ble forrådt av Sovjet-lederne og Ulbricht-ledelsen. Stilt overfor samarbeid mellom Sovjet-revisjonistene og Bonn-regjeringen sviktes også DDR's nasjonale interesser, idet de blir gjenstand for imperialistenes og sosialimperialistenes hestehandel. Derfor er det en viktig erfaring for verdens folk at de aldri må legge sin sikkerhet i Sovjet-ledernes hender, men konsekvent mobilisere sine egne, uovervinnelige krefter til forsvar for nasjonal suverenitet.

Marxist-leninistisk Front i NKP Arbeidsutvalget, Oslo, 31. aug. 1970.

Det frie Vietnam 25 år

På Demokratiske Republikken Vietnams 25-årsdag, den 2. september ble det holdt folkemøte i Oslo. Lederen for det sør-vietnamesiske folkets informasjonskontor i Oslo, Le Phuong, holdt tale for ca. 500 framfotter.

ML-arbeideravisa Klassekampen, Oslo

Herr redaktør.

Vi ber om at vedlagte takkeskriv som blei vedtatt på ovnshusarbeidernes gruppemøte 21/8-70 blir inntatt i Deres avis. Samtidig takker vi for god presse-dekning for vår kamp.

For ovnshusarbeiderne Kjell Pettersen (Gruppeformann)

I den streikekamp som ovnshusarbeiderne ved EFP & Co. i Sauda førte for bedre lønns- og arbeidsforhold, fikk vi økonomisk og politisk støtte fra arbeidere over hele landet.

Vi vil på denne måte, gjennom pressa, få gi uttrykk for vår varmeste takk for den solidaritet som ble vist oss. Det hevdes ofte at solidaritet mellom arbeidere ikke hersker lengre, men den støtte som ble gitt oss, viser med all tydelighet at dette ikke er tilfelle. Støtten viser tvertimot at solidariteten er sterk og levende når man kjemper for rettferdige krav.

Som tidligere uttalt, har vi penger tilovers av de innsamlende midler, og vi står rede til når som helst å støtte andre som kjemper mot utbyttinga og dårlige arbeidsforhold.

La dette være en takk til alle dere som gikk i spissen for innsamlingsarbeidet og til hver enkelt som ga på listen. Uten deres hjelp kunne vår kamp ikke vært gjennomført. Vi ville så gjerne ha takket hver enkelt av dere, men dette ville innebære et enormt arbeid for oss. Vi takker dere derfor på denne måte.

Ovnshusarbeiderne ved EFP & Co., Sauda. Anders Haugland (sekretær)

Kjell Pettersen (gruppeformann) Sauda, 21/8-70.

ML-NYTT

SUF(m-l) til Kina og Albania

Etter invitasjon til sentralkomiteen i SUF(m-l) fra Kinas Kommunistiske Parti har en 5-manns delegasjon dratt til Folkets Kina for å diskutere viktige politiske spørsmål med sentrale kamerater i KKP.

Tidligere har norske kamerater besøkt Albania etter invitasjon fra Arbeidets Ungdomsforbund i Albania.

Grunnsirkel i ny utgave

En forbedret utgave av grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning foreligger nå.

Det er ingen forutsetning for å delta i studiene at en har mange års teoretiske studier bak seg, med lesing av tjukke bøker. Det som er viktig er vilje og evne til å bruke dem på arbeiderklassens side i alle spørsmål. Studiene har vært grunnlaget for at marxist-leninistene har kunnet ta ledelsen på flere frontavsnitt i

den norske klassekampen de siste åra — også i avsløringa og bekjempelsen av revisjonistiske og reformistiske »ledere» som har trengt seg inn i arbeiderklassen.

KLASSEKAMPENS DISTRIBUSJON formidler studieopplegget og materialet til grunnsirkelen (se annonse side 10). Redaksjonen kan sette folk over hele landet som ønsker å drive studier i kontakt med andre personer og studie-grupper.

Studer KLASSEKAMPEN!

De marxist-leninistiske organisasjonene har i lengre tid studert »Klassekampen» i grupper. Etter hvert har ønsket om et enhetlig studieopplegg for avisa blitt reist. Redaksjonen vil derfor utarbeide et slikt opplegg fra nummer til nummer. Alle som ønsker å studere »Klassekampen» i fellesskap med andre, kan bestille studiemateriale fra KK-distribusjonen sammen med hvert nummer av avisa.

Brosjyre mot dyrtid og EEC

De marxist-leninistiske organisasjonene i Norge har sammen utarbeida ei brosjyre som ble delt ut på arbeidsplassene rundt om i landet i slutten av september. Brosjyra inneholdt stoff om monopolkapitalens framstøt gjennom tiltakende prisøkning samt forsøket på å melde Norge inn i EEC. Alle som har fått brosjyra, oppfordres til å studere den nøye, særlig med henblikk på å danne aksjonskomite mot EEC og dyrtid der vedkommende har sin daglige virksomhet.

Under det avsnittet i brosjyra som heter »EEC betyr verre kår for folket», har det kommet med en trykkfeil. I setninga »Arbeiderne i EEC-landa har færre lønnete arbeidsdager enn norske arbeidere» skal »arbeidsdager» byttes ut med »fjerdedager».

AUF-ere studerer Mao Tsetungs tenkning!

Over hele landet dannes det stadig nye studiesirkler i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. De fleste sirklene studerer etter de marxist-leninistiske organisasjonenes plan for grunnstudier i Mao Tsetungs tenkning. Sirklene settes oftest i gang av de marxist-leninistiske grunnorganisasjonene med sikte på å trekke sympatisører nærmere inn i arbeidet og rekruttere nye medlemmer. Men en del sirkler kommer også i stand på lokalt initiativ der det ikke finnes ML-organisasjoner.

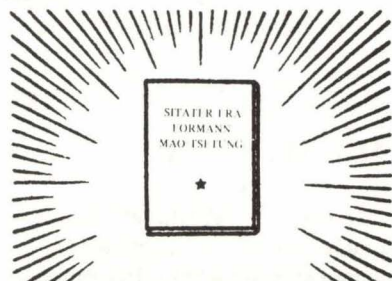
Klassekampen har besøkt en slik sirkel i Kristiansund. I denne byen har det i ei viss tid vært uavhengige og medlemmer av andre »venstre»-organisasjoner som har hatt sympati for de marxist-leninistiske organisasjonenes arbeid. Disse kameratene ble samla til en sirkel i sommer under ledelse av en kamerat fra SUF(m-l). I sirkelen var det medlemmer av AUF, av SF, FNL-aktivister og uavhengige.

Medlemmene av AUF i sirkelen kunne fortelle interessante ting om utviklinga innen AUF's distriktsorganisasjon for Møre og Romsdal. I løpet av det siste året har de revolusjonære innen distriktet dominert stadig sterkere, og en ventet at distriktslaget vil få en revolusjonær ledelse på neste årsmøte. Kristiansund AUL har på medlemsmøte enstemmig vedtatt at alle medlemmer skal gjennomgå studier i Mao Tsetungs tenkning.

Møtet – der ca. 35 medlemmer var til stede – vedtok også å suspendere alle medlemmer som ikke underordna seg dette vedtaket. I flere andre lokallag i AUF i Møre og Romsdal er det igangsatt, eller planlagt, studiesirkler i Mao Tsetungs tenkning.

Kameratene som er medlemmer av AUF, sier at de foreløpig fortsatt vil stå som medlemmer av denne organisasjonen for å bringe ut propaganda for marxismen-leninismen til flest mulig AUF-ere. Som et ledd i dette arbeidet har et av de progressive lokallag – Tingvoll Skolelag av AUF – vedtatt ei plattform som ventelig vil bli vedtatt på distriktslagets årsmøte i september, og tatt opp på AUF's landsmøte våren 1971.

I vedtaket fra Tingvoll Skolelag av AUF heter det innledningsvis:

»Tingvoll skolelag av AUF oppfatter seg selv som et revolusjonært marxist-leninistisk arbeiderungdomslag, og stiller seg på linje med de andre marxist-leninistiske krefter som arbeider for ei fullstendig samfunnsomveltning, en proletarisk sosialistisk revolusjon med det resultat at monopolkapitalens diktatur faller, og for å opprette og konsolidere sosialismen under proletariatets diktatur med det klasselese samfunn som endelig

mål. Dette er i samsvar med de virkelige interessene til arbeiderklassen og de brede lag av folket.»

Et annet sted i vedtaket slås det fast: »Motsetningene mellom de ulike klassenes interesser er den grunnleggende drivkrafta i det politiske liv. Klassekampen er drivkrafta bak all forandring av samfunnet, og sosialistisk politikk er derfor alltid klassekamp for lønnsarbeiderklassens interesser.»

Tingvoll-Auf-erne understreker også at »det er... meningsløst å snakke om gjennomføringa av det 'absolutte demokrati' uten først å snakke om klassekamp. Demokrati kan først realiseres når overklassens undertrykking er opphevd – først når staten er et redskap for arbeiderklassen. Denne målsettinga (i tradisjonell sosialistisk ordbruk kalt 'proletariatets demokratiske diktatur') er like riktig nå som tidligere i arbeiderbevegelsens historie.»

Vi tror ikke noen bør håpe at ei plattform som inkluderer slike avsnitt, vil bli vedtatt på AUF's landsmøte. Men dette forslaget kan gjøre godt arbeid likevel. AUF's sentralstyre har visstnok planer om å få vedtatt et nytt prinsipp-program på neste årsmøte, og vil dermed ha vansker med å unngå at plattformen fra Møre og Romsdal blir tatt opp til diskusjon i grunnorganisasjonene. AUF verver i dag likt og ulikt på sin tåke »radikale profil», og på visse steder vil de progressive tonene fra AUF i Møre og Romsdal sikkert vinne gjenklang.

Sentralstyret i NKP godkjenner eksklusjonene

Esther Bergerud suspendert fra sentralstyret

På sentralstyremøte 5. og 6. september vedtok sentralstyret i NKP etter forslag fra sekretariatet å godkjenne Oslo og Akershus' distriktsstyrets eksklusjon av 27 medlemmer av Østkantlaget.

Videre forelå et enstemmig forslag fra Bergen og Lakevåg Arbeiderparti av NKP om suspensjon av Ester Bergerud fra sentralstyret. Revisjonistene var i tvil om hun skulle ekskluderes eller suspenderes. Suspensjonsfolkene advarte sterkt mot eksklusjon, for en eksklusjon av Ester Bergerud nå vil bety eksklusjon av 10 nye på neste møte og atter flere på møtene framover, ble det hevdet. Eksklusjonsfolkene sa: »La oss nå endelig se å bli kvitt alle disse folkene.»

Det hele endte med at eksklusjonsforslaget fikk 6 stemmer, mens forslaget om suspensjon ble vedtatt mot 2 stemmer. Dermed er sentralstyret ett medlem mindre. Nå må de innkalle fjerde varmann – og han er marxist-leninist. Altså en y kinkig situasjon for revisjonistene.

Kamerat Ester Bergerud kommenterer suspensjonen:

»Revisjonistene har greid å passivisere medlemsmassen og prøver å omdanne NKP til et redskap for borgerskapets klasseinteresser. Det kan bare forhindres ved at medlemmene gjør opprør. Kampen må intensiveres. NKP-medlemmer må slutte opp om Marxist-leninistisk Front i NKP.»

Revisjonistlederne ekskluderer marxist-leninister. Samtidig utvider de samarbeidet til høyre.

Spre »Klassekampen»

I forrige nummer oppfordret vi folk til å bruke Klassekampen som redskap i diskusjoner på arbeidsplasser og blant venner. Men viktig er det også å spre avisa til flere lesere. Ved siden av at økt salg betyr bedret økonomi for avisa, styrker selgerne også det partibyggende arbeidet. Gjennom at flere får kjennskap til den marxist-leninistiske bevegelsen – desto større muligheter har vi til å rekruttere de mest framskredne i arbeiderklassen til det partibyggende arbeidet.

Mange flere enn før tar nå del i salget av avisa. Derfor har flere distrikter økt bestillingene på Klassekampen. Nå trykker vi et opplag på 15 000. Men vi tror at opplaget kan skyte enda mer i været hvis hver enkelt leser selger den blant kamerater, på jobben, skolen, i bygda, på universitetet osv. Dette forutsetter et felles løft fra alle venner og at det vises initiativ og fantasi i salgsarbeidet.

Utvid kjennskapet til bevegelsen!
Øk spredninga av »Klassekampen»!

VIKTIG KONFERANSE I ML-GRUPPENE

Økende antall arbeidere organiseres i studiegrupper

De marxist-leninistiske studie- og arbeidsgruppene (ML-gruppene) skal om kort tid avholde en Østlandskonferanse. Det siste halvåret har markert stor framgang for ML-gruppene med økt oppslutning og mange nye kontakter. Spesielt har det vært et markert gjennombrudd på større industristeder. Konferansen skal samle representanter fra lokale grupper, sympatisører direkte tilknytt gruppene, sympatisører i sjølstendige studiegrupper og enkeltkontakter fra hele Østlandet.

Formålet med konferansen er å gjøre ML-gruppene bedre i stand til å organisere arbeidsfolk i studier av marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Det skal utveksles og oppsummeres erfaringer fra det arbeidet som hittil er gjort. Under oppsvinget i den faglige kampen har mange arbeidere etter konflikt med arbeidsrett og klassestat, fått forståelse for nødvendighet av en skikkelig organisering av arbeiderens kamp og innsett viktigheten av studier av den revolusjonære teorien. I tilknytning til streikeaksjoner har flere arbeidere studert Strasbourg-tesene på skapende vis. Disse erfaringene er viktige å opp-

summere for å trekke enda flere arbeidere med.

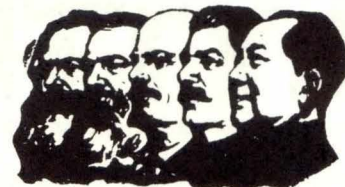
Denne Østlandskonferansen er opp-takten til liknende konferanser over hele landet i tida framover. De vil styrke ML-gruppene politisk og organisatorisk, og gjøre dem til enda bedre redskaper for folkets kamp.

Valget i Sverige

Når dette skrives, er resultatene fra valget i Sverige i hovedsak kjent. Valget ble en framgang for det svenske senterpartiet og for revisjonistpartiet Vänsterpartiet Kommunisterne (VPK).

Våre kamerater i Kommunistiska Förbundet, Marxist-leninisterna (KFML) stilte lister for første gang ved dette valget. Poststemmene, som utgjorde en stor del av stemmene, er ennå ikke talt opp, men av de øvrige stemmene fikk KFML over 18 000, eller 0,4 prosent. I storbyene Stockholm og Göteborg var prosenten 1,1.

KFML førte en aktiv og velorganisert valgkamp, og førte ut mye verdifull propaganda for marxismen-leninismen. Vi skal i neste nummer komme tilbake med de svenske kameratenes analyse av valgresultatet.

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

BOKS 6159 ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

ABONNEMENTSPRISER: Kr. 12,-pr. år – halvår kr. 6,-.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,-pr. ab.

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister,

og kommer ut en gang i måneden.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Sigurd Allern.

Adresse: Observatorieg. 12, Oslo 2. Trykt i offset hos A/S Duplotrykk.

KAMPOPPGAVENE NÅ

Dersom kampen mot norsk medlemskap i EEC skal oppnå virkelige resultater må to ting lykkes. For det første: en landsomfattende mobilisering av arbeiderklassen. Uten dens slagkraft vil det ikke være mulig å stoppe monopolkapitalens framstøt. Dernest: at alle som rammes samordner kampen og gjensidig støtter hverandre. Skjer det, vil en mektig aksjonsenhet av hele det arbeidende folket kunne settes inn mot forverringa.

Dannelsen av en aksjonskomite mot dyrtid og EEC er det første skritt på veien til å løse disse oppgavene. Ved å slå fast at arbeidet først og fremst blir et forsvar mot angrepene på folkets materielle livsinteresser, har komiteen staket ut ei riktig linje for motstanden. Gjennom å peke på nødvendigheten av aksjoner mot EEC og dyrtida har den gitt kampen en handlingsretta ledelse.

Men hvordan skal kampen føres fram videre? Vi vil peke på følgende nøkkeloppgaver.

LOKALE KOMITEER MÅ ORGANISERES!

Skal initiativet som aksjonskomiteen representerer styrkes, må lokale utvalg raskt bli dannet i alle deler av landet. En virkelig massebevegelse mot dyrtid og EEC kan bare skapes ved at alle deler av folket organiserer seg på grunnplanet. Aksjonskomiteer må opprettes på industriarbeidsplasser, universiteter og skoler, i boligområder, bygder og militærforlegninger. Overalt der det er mulig må aksjonskomiteens paroler tas opp og forsvarskamp organiseres. Komiteer som representerer ulike deler av det arbeidende folket må aksjonere for sine interesser og for folkets felles interesser. Hver gruppe som rammes av pristiging og dyrtid i dag må reise egne krav om kompensasjon. Kampen mot EEC må knyttes nært til denne, og føres på det grunnlag som på det enkelte sted samsvarer best med folks behov. Varierte kampformer må tas i bruk. Uttalelser, protestmøter, demonstrasjoner og politiske streiker er midler som kan gi motstanden bredde og styrke. Vent ikke på at andre skal sette i gang dette arbeidet!

ARBEIDERKLASSEN I BRODDEN!

Den viktigste delen av dette mobiliseringsarbeidet vil med nødvendighet foregå på industriarbeidsplassene. Bare arbeiderklassen er organisert og slagkraftig nok til å kunne samle ulike grupper av folket til felles kamp og enhetlige aksjoner.

Aksjoner mot dyrtid og EEC må derfor stilles på dagsordenen i enhver klubb og fagforening. Debatt og kamp må reises om arbeiderkomiteens retningslinjer og paroler. Alle talsmenn og nikkedokker for monopolkapitalistenes »fellesskap» må avsløres og isoleres. Alle »ledere» som er mot EEC i ord, men som saboterer kampen når det blir snakk om aksjoner og handling, må fravristes sin innflytelse.

Et neste steg, som også de fagorganiserte må gå i brodden for, er å utvikle aksjonsenhet mellom de ulike grupper som vil bli rammet.

DE ANTI-IMPERIALISTISKE FRONTENE MÅ TREKKES INN!

En underordnet, men betydningsfull del av aksjonskomiteens virksomhet er kampen mot redusert nasjonal sjølråderett. Viktige økonomiske spørsmål, bosettingsplaner og lovgivning vil i EEC bli underlagt imperialistiske stormakters diktat. Aksjoner mot innskrenket sjølråderett vil samtidig bli del i en anti-imperialistisk kamp. Det vil bety en styrke for motstandsarbeidet mot EEC dersom de anti-imperialistiske frontorganisasjonene, spesielt Kampanjen Norge ut av NATO, blir trukket med. Aktive anti-imperialister bør straks reise spørsmålet i lokale og sentrale avdelinger. At f. eks. NATO-motstanderne på et slikt grunnlag tar opp arbeidet mot norsk medlemskap i EEC, vil styrke både denne forsvarskampen og arbeiderklassens ledelse av det anti-imperialistiske arbeidet.

ORGANISER KAMPEN NÅ!

Oppgavene framover kan oppsummeres i følgende taktikk:

– GRIP INITIATIVET I KAMPEN! Mao Tsetung sier: »Initiativ er ikke noe imaginært, men konkret og materielt. Her er den viktigste tingen å bevare og mønstre en styrke som er størst mulig og fylt av kampånd.»

– ORGANISER KAMPEN NÅ! Aksjonskomiteens initiativ kan først og fremst styrkes gjennom arbeidsformer som virker organiserende på massene. Gjennom varierte kampformer må arbeidsfolk på grunnplanet mobiliseres. Da skapes de nødvendige forutsetningene for landsomfattende aksjoner som samler hele folket. Mao Tsetung har uttrykt grunnlaget for denne taktikken i følgende glimrende prinsipp: »Å desentralisere troppestyrene i den hensikt å oppnå at folket reiser seg, – og å konsentrere troppestyrene i den hensikt å gjøre det av med fienden.»

VI FLYTTER IKKE FRA MASI!

Det planlegges kraftverk i Alta-vassdraget. Samebygda Masi med omlag 430 innbyggere risikerer i tilfelle full oversvømmelse. De vil få boliger, jord og hele sitt livsgrunnlag ødelagt. Hvem har gagn av denne utbygginga som er til så stor skade for bygdefolket?

Overingeniøren i Finnmark kraftforsyning har uttalt seg. Det som trenger mer kraft, er særlig gruvedrifta, Norsk Nefelin, A/S Bidjovagge gruber, Repparfjord koppergruver og A/S Sydvaranger. Bak disse navna skjuler bl. a. storkonserner som Borregaard og Christiania Spigerverk seg. Disse er ikke bare blant de største i Norge, men også godt inngrodd i den internasjonale monopolkapitalens jungel. Bygdefolkets fiende er med andre ord ingen annen enn arbeiderklassens hovedmotstander – monopolkapitalen.

Torsdag 27. august besøkte Stor-

tingets kommunalkomite Masi. De fikk en varm mottakelse. Hele bygda møtte fram med plakater, protestvedtak og harde debattinnlegg. En av dem sa: »Jeg har slått meg ned i Masi, og skal heller stille meg i spissen for en gerilja-aksjon enn å flytte. Jeg er medlem av HV og har forpliktet meg til å verne om heimen. Gevær har jeg også, og medhjelpere er det ikke vanskelig å skaffe.» Formannen i kommunalkomiteen ble nok reint skremt. Han understreka straks at han og folka hans kom til Masi »som venner og ikke som fiender!»

Klassekampen har intervjuet formannen i Masifolkets aksjonsutvalg, Mikkel J. Hætta, en sindig mann i 30-åra, som har gått i spissen for aksjonen med stor innsatsvilje. Han fortalte bl. a.:

»Oppdemnings-truselen har vi visst om lenge. Men først nylig ble vi klar over at det hasta. Det var en som søkte jordsalgssjefen i Vadsø om hyttetomt i Masi. Han fikk avslag. Grunnen var en paragraf

som forbyr salg av jord i områder som skal demmes ned.»

»Det var nok ikke meninga at avslaget skulle bli kjent. Seinare har vi iallfall ikke fått noen til å stå ved at neddemningsplanen har kommet så langt.»

»Men bygdefolket i Masi hadde fått et varsko. De snakka mye om truselen som hang over bygda. Vi forsto at vi måtte få arbeidet i fastere former. 15. august kalte vi sammen folkemøte. Møtet diskuterte saka og valgte en aksjonskomite med 6 medlemmer. Sjølv var jeg ikke heime akkurat da, men de valgte meg til formann likevel. Jeg er født og vokst opp i Masi og er lærer på skolen der nå.»

»Det er to hovednæringer i bygda, reindrift og gårdsdrift. De vil jo rammes litt ulikt av ei oppdemning. For å unngå all splittelse valgte vi både gårdbrukere og reineiere inn i aksjonsutvalget. Aksjonen er fullstendig tverrpolitisk. Vi har 100 prosent oppslutning. Helt i starten var det et par tvilere, men nå har de svingt om. Oppslutningen har økt, og innsatsviljen også. Hele bygda står bak aksjonen og de krava vi kjemper for.»

»Demonstrasjonen da kommunalkomiteen var her, fikk kjempe-

oppslutning. Reinsamene ligger ute ved kysten denne tida på året. Men mange av dem hadde reist den lange veien heim i ens ærend. Såvidt jeg veit, er det første gang samene har demonstrert for sine krav. Det er historisk. Siste gang blir det nok ikke.»

»Ingen av oss hadde noen erfaring på forhånd. Alt gikk i en hast. Vi valgte ut noen til å male plakater. Det ble vel ikke så fine plakater. Men teksten var tydelig nok: 'Vi flytter ikke', 'Her er vi født – her blir vi' og 'Vi evakuerer ikke igjen' (den siste parolen henspiller på Hitlers tvangsevakuering av Finnmark vinteren 1944-45).»

»Jeg synes vi har oppnådd en god del på den korte tida. Vi har fått god støtte fra mange hold. Men vi er klar over at det er langt igjen. De som går i demonstrasjon for naturvern eller skriver ledere i avisene, er jo ikke de som bestemmer

over neddemning eller ikke. Derfor vil vi aksjonere vidare med full kraft helt til vi har sikra 'Masi aldri under vann'. Snart skal vi ha et nytt folkemøte, diskutere resultatene til nå og drøfte vidare aksjon.»

»Det er mange muligheter. Kraftutbyggerne har drevet med målinger her lenge. De har spent en rekke kabler over elva. Det er ikke ufarlig når vi er ute med elvebåt. Du kan snart få hodet kapp av i tusmørket. Vi kan ikke garantere for at ingen kutter av en kabel eller to i sinne.»

»Aksjonsutvalget vil gjerne ha både økonomisk og annen støtte fra alle hold. Men vi holder fast på at bygdefolket sjøl skal lede aksjonene. Mardøla-aksjonen har vært lærerik. Vi skal nok ta i bruk like harde midler om det blir nødvendig. Men tilreisende demonstranter utenfra vil vi ikke ha i Masi. Den delen av aksjonen vil vi ordne helt på egen hånd.»

Hvem skal betale naturvernet?

Søndag 6. september deltok omlag 10 000 i en naturvern-demonstrasjon i Oslo. Det var på alle måter en mektig manifestasjon av den støtte kampen mot ødeleggelsen av natur og miljø i dag har i folket. Blant demonstrantene var representanter fra de mange bygdesamfunn der livsgrunnlaget i dag er truet av statens reguleringspolitikk; Masi, Eresfjord, Eikesdal o. a.

Hovedtalen på det avsluttende møtet ble likevel brukt til å forfekte storindustriens og statens interesser i naturvernspørsmålet. Annet kunne en heller ikke vente når oppgaven ble overlatt storborgerskapets egen prelat, Borg-bispen Per Lønning. Den tidligere stortingsmann for Høyre forkynte sin vane tro det budskap som monopolkapital og stat ønsker: at de som rammes av storindustriens for-søpling også skal betale de kostnadene et skikkelig naturvern vil kreve, f.eks. til renseanlegg for industriroyk og utslipp.

Slike forsøk på å velte byrdene over

på det arbeidende folket må på det mest bestemte avvises. Det er ikke arbeidsfolk som har organisert produksjonen slik at arbeidsatmosfæren forgiftes og boligområder nedstøves. Det er monopolkapitalen. Derfor må folket kreve at storborgerskapet skal bære utgiftene ved alle natur- og miljøverniltak. Etter slike linjer må kampen føres. Å akseptere Lønnings anvisninger betyr fullstendig kapitulasjon for de kapitalister som i sitt jag etter økt profitt har gjennomført ødeleggelsene. Alle talsmenn for slike interesser bør raskt og effektivt bli rensket ut av den voksende natur- og miljøvernbevegelsens rekker.

Fra demonstrasjonen i Oslo

Masi-folket protesterer

REVOLUSJONÆRT ARBEID BLANT SOLDATENE

Det siste halvåret markerer et oppsving i soldatkampen. I flere og flere militærforlegninger har soldatene gått til aksjoner mot økonomisk forverring og reaksjonære offiserer. Aksjonene har utvikla seg fra å være spontane »opprør» til å bli organiserte kamper. Grunnlaget for aksjonene har vært dagpengene og stønaden til hustru og barn, dårlig mat, lørdagsfri, adgang til siviltøy på kveldsperm osv. Soldatene har ført en f a g l i g kamp.

Dette oppsvinget må ses i sammenheng med at marxist-leninistene, spesielt SUF(m-l), offentlig kjørte ut si linje med politisk militærtjeneste i vår. De revolusjonære kommunistene har arbeida sammen med soldatene i kampen mot forverringa og har over alt deltatt i de lokale kampene. Marxist-leninistenes rettesnor i dette arbeidet har over alt vært masselinja og formann Maos anvisning om »at vi av hele vårt hjerte og med alle våre tanker må tjene folket». Å stille seg i spissen for organisering av soldatens kamp mot den økonomiske og sosiale forverringa er nettopp å tjene folket.

STRATEGIEN I MILITÆRPOLITIKKEN

Det politiske utgangspunktet for marxist-leninistenes militærpolitikk er »den sannhet at den politiske makt ligger i geværet» og »revolusjonens sentrale oppgave og dens høyeste form er makt-erobring ved våpen i hånd». (Mao)

Å drive revolusjonært arbeid blant soldatene er en viktig del av forberedelsene til den proletariske revolusjonen. Norske arbeidere kan ikke innføre sosialismen uten å ha revolusjonære soldater med seg i kampen. Derfor må soldatene vekkes til revolusjonær bevissthet.

Det fins utallige eksempler på hvordan det statlige voldsapparatet blir brukt når folket reiser seg. Menstad-slaget, Ådalen i Sverige og Mai-opprøret i Frankrike 1968 viser at militærvesenet blir brukt av borgerskapet. Med revolusjonære soldater er det imidlertid mulig å svare på denne truselen. I Ådalen nekta soldatene å la seg utkommandere mot de streik-

Disse eksemplene viser at »geværet kan snus den andre veien», bli et redskap for folket mot klassefienden. Dersom de norske soldatene vekkes til revolusjonær bevissthet, vil de ikke kunne brukes av undertrykkerne.

ende arbeiderne. I den revolusjonære situasjonen i Russland 1905 erobra soldatene panserkrysseren Potemkin og overtok ei rekke militærleire. Under mai-opprøret i Frankrike sto soldatene i kø for å gi blod til såra arbeidere og studenter. Det franske monopolborgerskap måtte helt til Tyskland for å finne soldater som de ennå hadde kontrollen over.

Sjøl om hovedoppgava i den nåværende fasen i det revolusjonære arbeidet i militærforlegningene må være å sette soldatmassene i bevegelse gjennom økonomisk kamp og kamp for demokratiske rettigheter, så er det tvingende nødvendig at denne kampen gis et revolusjonært perspektiv. I første omgang må det drives propaganda for soldatenes kamp som en del av hele det arbeidende folkets kamp. Ved siden av å kjempe for egne krav må soldatene gi sin støtte til andre gruppers kamp mot den felles fienden, monopolkapitalen og dens statsapparat. Dernest må en i oppsummering av de faglige kampene i propagandaen vise statens klassekarakter og peke på militærvesenets rolle i classesamfunnet.

Alle marxist-leninisters praksis og propaganda i militæret må ta sikte på å vekke soldatmassene til revolusjonær bevissthet, og på den måten styrke det arbeidende folkets kampkraft.

„MULDVARPENE”

Åpent brev fra rekrutter på Evjemoen

Etter soldatenes vellykte aksjon på Evjemoen brakte Morgenposten et intervju med plasskommandant Sigurd Wiik. Han tok i intervjuet avstand fra soldatenes underskriftskampanje og kalte den »muldvarp-aksjon». På spørsmål om underskrifterne blir straffet, svarte han bl. a.: »... de som står bak aksjonen kan bli hjemfalne til straff. Det foregår nemlig et slags muldvarparbeide i leiren. Får vi greie på hvem de er, disse agitatorene, som hisser opp soldatene, vil vi reagere hardt.»

Fra rekrutter på Evjemoen har Klassekampen mottatt et brev, som kommenterer de tiltak plasskommandanten har satt i verk for å rulle opp hvem som står bak. Der står det bl. a.:

»I tillegg til straffetruslene vet vi at

etterrettingsoffiseren på Evjemoen for tida farter rundt i mannskapsbrakkene for, om mulig, å få lokket fram navnene på lederne for rekruttene. Dessuten tusler sivile politimenn fra etterretningstjenesten i Oslo også rundt i leiren på jakt etter de samme opplysningene som den lokale snushanen.

Herr Wiik, det blir ufredelig i leiren av slikt. Soldatene liker ikke snushaner. Og de vil heller ikke finne noen ledere som har »hisset opp» rekruttene. Isteden vil

De finne en enig og fast sammensveiset soldatmasse, som på tross av ulike politiske oppfatninger har gått til uheltlig kamp for sine felles interesser. Misnøye kan ikke skapes av enkeltpersoner, herr plasskommandant! Misnøye har alltid sin grobunn i urettferdige økonomiske og materielle forhold. Vi ønsker Dem og Deres snushaner riktig god jakt på Evjemoen. Vær bare klar over at rekruttene ler godt av dere.»

Rekrutter, Evjemoen.

Gjentatte krav: 10 KR. DAGEN

1., 2. tropp og Staben ved Hærens Sanitets Øvingsavdeling uttaler blant annet: »Vi mener at en forhøyning av inkommanderingstillegget på kr. 0,50 pr. dag på ingen måte hjelper til å løse våre økonomiske problemer. Det ser ut til at staten har innrømmet 50 øre dagen for å dempe den verste misnøyen, og ikke for å løse soldatenes økonomiske problemer.»

EGGEMOEN – STØTTER TI-KRONERS KRAVET

Soldatene på Eggemoen har vedtatt en uttalelse hvor det bl. a. heter: »Leve-standarder til soldatene og deres familier står på stedet hvil eller går tilbake, sjøl om det stadig skapes større rikdommer i samfunnet... Soldatene på Eggemoen varsler med dette at vi vil gjøre alt vi finner nødvendig for å få gjennomført disse sakene. Vi vil ikke finne oss i at de nåværende tilstander fortsetter.»

Krav om lørdagsfri fra Evjemoen

Rekruttene på Evjemoen vedtok enstemmig på allmannamøte 17/8 et krav om rett til innarbeidelse av lørdagsfri hver helg. I resten av kompaniene ble det satt i gang en støttekampanje. Underskriftene ble levert leirledelsen som til og begynne med avviste krava uten diskusjon. Etter at rekruttene hadde pressa tillitsmennene til å ta opp saken, ga imidlertid leirledelsen etter: Soldatene skulle i løpet av en måned få to fri-lørdager pluss en lengre perm i samband med overflytting til Nord-Norge.

RØDE★GARDE

organ for SUF(m-l). Redaksjonens adresse: Fyrstikkalleen 19, Oslo 6. Eksp. adresse: Klassekampens distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6. Årsabonnement kr. 7 til postgiro-konto 20 60 68.

Generalmajor Lindbäck Larsen i spissen for Militært samarbeid med tyskerne i 1940

I begynnelsen av september ga statsadvokat Håkon Wiker ordre til politietterforskning mot historikeren, statsstipendiat Sverre Hartmanns arbeid. Årsaken? En artikkelserie i ukebladet Aktuell. Gjennom grundig dokumentasjon har Hartmann rettet et søkelys på 1940 som har gitt andre opplysninger enn de som stemmer over ens med borgerskapets offisielle bilde. Og når den herskende klassens myter knuses, står bare et redskap tilbake: domstolene og politiet.

Offisielt er det «hensynet til en rekke fremtredende personers gode navn og rykte» som har satt i gang historieforskningen på Victoria Terrasse. Reelt er det et fortvilt forsøk på å få kriminalisert og mistenkeliggjort et dokumentarisk materiale som på nok et felt – det militære – viser borgerlige lederes tysk-orienterte samarbeidspolitik.

NEMNDEN FOR INDUSTRI OG OMSETNING

Etter krigen har borgernes talsmenn med få unntak forsøkt å framstille seg sjøl som konsekvente motstandere av nazi-okkupasjonen fra 1940–45. Ledende historikere har fungert som autoriserte forsvarere av de fleste legender. Om tida fra juni til oktober 1940 hevder de bl. a. at forsvarssjefen, general Ruge, aldri gikk med på å undertegne noen kapitulasjonsavtale for hele den norske forsvarsmakt. Det heter at Administrasjonsrådet, den sivile regjeringa som tyskerne samarbeidet med mellom 15. april og 25. september 1940, aldri befattet seg med utenriks- og militærpolitikk. Og de har behendig skjult planene om å stille norske soldater under tysk kommando i Øst-Finnmark.

Sverre Hartmann

Sverre Hartmanns artikkelserie har avslørt hulheten i alt dette. Ved å legge fram dokumenter som lenge har vært forsøkt hemmeligholdt viser han: At forsvarssjef Ruge ved sin forhandler den 10. juni 1940 inngikk avtale om kapitulasjon for hele den norske krigsmakt, dvs. mot London-regjeringas retningslinjer. At Ruges forhandler den 11. juni undertegnet en tilleggsavtale i Narvik som stilte norske militære styrker i Finnmark under tysk overkommando. London-regjeringa blir her omtalt som «den tidligere norske regjering». At Ruge feilinformerte London-regjeringa om innholdet i kapitulasjonsavtalen av 10. juni og unnlot å opplyse om supplementsavtalen fra dagen etter. At Ruge den 24. juni i en hemmelig instruks ga direktiv om å bygge opp kadrene for en norsk hær. Denne

skulle baseres på de grensevaktstyrkene Narvik-avtalen av 11. juni fastslo skulle stå under tysk overkommando. At Ruge etter kapitulasjonen også tok initiativet til en melding til Hitler om

»russiske overflygninger av Øst-Finnmark». Hans håp om at dette ville styrke tyskernes interesse av norske militære i Finnmark slo ikke til. Hitler økte i stedet konsentrasjonen av tyske tropper og avvæpnet de norske styrkene som var igjen.

At de øverste militærmyndighetene i Finnmark, fylkesmann Gabrielsen og major Lindbäck-Larsen arbeidet videre for å få tyskerne til å godkjenne disse planene.

At Administrasjonsrådet ble i august forelagt samarbeidsplanene, og ga underhåndstillatelse til videre framstøt overfor de lokale tyske myndigheter i Nord-Norge. Dette skjedde etter at rådets formann ikke vant fram med forslaget hos Terbovens stedfortreder.

De militære sjefenes og Administrasjonsrådets framstøt må ses i nøye sam-

Tidligere NATO-sjef i Nord-Norge, Lindbäck-Larsen, vret for militært samarbeid med tyskerne.

menheng med den tyske mobiliseringa mot Sovjet. Stilt overfor en kommende kamp mellom den tyske fascismen og proletarietets statsmakt skinner det klart igjennom at de borgerlige politiske og militære ledere planla å kjempe på tysk side. Fordi deres reaksjonære fantasier om et planlagt »Sovjets overfall på Finnmark» ble så grundig avslørt da det sosialistiske Sovjetunionen, som Norges allierte, drev de tyske okkupasjone tropene ut av Finnmark i 1945, forsøker de i dag å skjule sin fascist-vennlige rolle i begynnelsen av krigen. For arbeiderklassen er det som nå har kommet fram en viktig erfaring. Det er de samme kretser som i 1940 ledet Administrasjonsrådet som i dag leder statsbyråkratiet. Den Lindbäck-Larsen som i 1940 var en samarbeidsvillig major, ble etter krigen både generalmajor og sjef for NATO-styrkene i Nord-Norge!

KRIGSPRODUKSJON FOR TYSKERNE organisert av storborgerne i Administrasjonsrådet

I begynnelsen av 1945 offentliggjorde den illegale pressa en artikkel av Helge Krog under tittelen »Nazi-Tysklands krigspotensial og den 6. kolonne i Norge». Med klare tall ble det påvist at den norske storindustrien forsynte Hitler-Tyskland med ei rekke krigsviktige råvarer og halvfabrikata: kopper, svovel, ferrolegeringer, aluminium, dynamitt, molybden og jernprodukter. Mot slutten av 2. verdenskrig var den norske storkapitalens velvillige eksportproduksjon en av de viktigste forsyningskilder for den tyske fascismens fortsatte kamp.

Det som er mindre kjent, er at denne produksjonen fra første stund var planlagt, forhandla fram og støtta av storborgerskapets politiske ledere, menn som allerede 15. april 1940 erstatta Quislings vaklende kuppregjering med en ny og mer autoritativ, beskjedent nok kalt Administrasjonsrådet. Det var menn som fortsatte å utbygge sitt politisk-økonomiske samarbeid også etter at de sjøl ble sparka fra taburettene og erstatta av »de kommisariske statsråder» den 25. september 1940.

Det første viktige skritt fra Administrasjonsrådet var opprettinga av et nytt samarbeidsorgan – Nemnden for Industri og Omsetning – den 3. mai. Som medlemmer ble oppnevnt to industridirektører, en grosserer – og den fungerende LO-formannen Elias Volan. Allerede 15. mai kunne nemnda avgi sin første rapport. I et bilag til rapporten, som gir en oversikt over norsk industriproduksjon og transport, blir vegen staka opp for et omfattende tysk-samarbeid. Det understrekes at arbeidet med nybygg ved skipsverftene fortsetter »etter ønske fra den tyske skipskommissjon». I avsnittet om treforedlingsindustrien heter det at opprettholdelsen avhenger »av Tysklands vilje og evne til å avta produktene». Videre: »Produksjonen i A/S Knaben Molybdengruver ved Flekkefjord gjenopptas nå ved tysk hjelp. I ei vurdering av Sprengstoffindustriens muligheter slås det fast: »Markedet er tilstede.» På det tidspunktet var norske militærstyrker fremdeles i kamp mot okkupasjone tropene!

SAMARBEIDET ETTER 25. SEPTEMBER

Da Terboven innsatte de »kommisariske statsråder» i slutten av september, fortsatte Nemnda for Industri og Omsetning (NIO) like lojalt som før sitt arbeid for å styrke produksjonen av krigsviktige varer til Hitlers Wehrmacht. At den så ble oppløst 15. mars 1941, skyldtes rett og slett at de mange sentralnemndene for

arbeide videre etter de linjer som Administrasjonsrådet hadde trukket opp, og som var funnet nødvendige. (»Det økonomiske landssvikoppdrag», s. 71, Oslo 1947.)

»HOLDE HJULENE I GANG»

Fra de samarbeidsvillige statsbyråkrater og industriere har det gjentatte ganger blitt hevda at denne politikken først og fremst tok sikte på å »holde hjulene i gang for å ivareta norske interesser». Men fakta viser at disse hjulene først og fremst fikk lov til å svinge etter Hitler-Tysklands behov. To eksempler:

GLIMMER har sin viktigste anvendelse i ei rekke krigsviktige maskiner og instru-

(medlem av Nemnden for Industri og Omsetning): »De tyske myndigheter var også meget interessert i at gruben kom i gang og hadde så og si uttalt at om vi ikke selv satte det i gang, så ville de gjøre det. Ved drift av gruben kunne regnes med at 1/4 av produksjonen ville være vanadium – som tyskerne trenger meget sterkt, de øvrige 3/4 av produksjonen ville være jern.» (Offentliggjort i »Det organiserte, offisielle økonomiske samarbeid med okkupantene» av direktør Lorentz Vogt, s. 35, Oslo 1947.)

Og at »vi», dvs. Spigerverket og A/S Bjølvfossens eiere, gjenopptok gruve-drifta, »holdt hjulene i gang», ga tyskerne vanadium og norske storborgere økt profitt.

»EN PASSENDE GEVINST»

Terboven hadde sjøl et klart syn på hva som motiverte de »gode borgere» til å fortsette det økonomiske samarbeidet: I en intern rapport i Reichskommissariat fra februar 1943 sies f. eks.:

»Da de norske bergverk overveiende arbeider for den tyske krigsøkonomi, måtte utførselsprisene for bergverks- og smelteverksprodukter som aluminium, svovelkis, kopper, nikkel, sink, molybden o. l. ta hensyn til målsettingen, som er størst mulig produksjon. Her er ikke næringslivet i Norge underlagt det tyskes selvfølgelig krigsøkonomiske forpliktelse. Det måtte derfor sørges for at verkene i det lange løp ikke gikk med tap, ja, at det utover dette ble igjen hos arbeidsgiverne en passende gevinst som ansporing til større ytelse, uten å gripe for mye til de bestående reserver...»

STATEN TJENER MONOPOLKAPITALEN

Hva viser disse opplysningene? At norske kapitalister i ly av tyske bajonetter og tyske krigsbestillinger tjente millioner. Men også en ting til: At høge statlige embetsmenn, ledende både i Administrasjonsråd og den seinere »Hjemmefront», systematisk gikk monopolkapitalens ærend. De la opp til tysk-samarbeid, de administrerte ut ifra storindustriens behov for profitt. Et fascistisk diktatur var ingen hindring. Da som nå var staten et redskap for kapitalen.

Bildet viser fylkesmann Christensen i forhandlinger med Terbovens personlige stedfortreder, Hans Delbrügge. Christensen var formann i Administrasjonsrådet.

ulike industrigreiner som Nemnda hadde oppretta, fungerte bedre som samarbeidsorganer. Kort tid etter at Administrasjonsrådet var gått av, meldte f. eks. dets medlem Bache-Wiig seg på som medlem av en slik sentralnemnd. 3 av de 4 medlemmene i NIO gjorde sjøl det samme. Ett av Administrasjonsrådets mest ledende medlemmer, direktør Gunnar Jahn, kom i 1941 med i styret for Norges Bank. Han var utpekt av Administrasjonsrådet året før. Høyesterettsadvokat E. Corneliusen konkluderte i en undersøkelse med at Terbovens departementer »fortsatte å

menter. Før den tyske okkupasjonen, i 1938 og 1939, var landets totale eksport 1 – ett – tonn – i krigsårene 1942–45 henholdsvis 301, 1027, 897 og 593 tonn! Sjøl den statlige »Lynkomiteen» som i 1945 granska næringslivets krigs-innsats, snakker om »det åpenbart utilbørlige i å starte en krigsindustri for tyskerne ved hjelp av tyske subsidier». (Corneliusen, s. 101)

Gjenopptaking av drift ved Meisingset gruber. I en protokoll av 14. januar 1941 fra et møte hos dr. Bryn i Forsyningsdepartementet gjengis en redegjørelse fra direktør Scheldrup, Chr. Spigerverk

Fremmedarbeidere i Norge

Klassekampen nr. 9 behandla spørsmålet om fremmedarbeidene i EEC-landa. Det ble hevda at arbeidsmarkedet i EEC i stadig større grad preges av fremmedarbeidere. Flertallet av disse må leve i elendige kår med lav lønn og dårlige boligforhold.

Norsk medlemskap i EEC vil bety økt antall fremmedarbeidere i Norge. I august 1969 var tallet 15 746. Dette tallet vil øke drastisk.

Et av hovedpunktene i EEC-traktaten er »arbeidstakernes frie bevegelighet innenfor Fellesskapet» (art. 48). Ved hjelp av en arme fremmedarbeidere som kan flyttes fra ett sted til et annet alt etter hvilke behov kapitalen har, kan monopolistene skjære ned sine utgifter betraktelig. For det første har de ingen utgift til utdanning, for det andre betaler de mindre lønn og for det tredje har de minimale sosiale utgifter som f. eks. til trygde og bolig. I tillegg kan fremmedarbeidene brukes som press på den lokale befolkning for å holde alle lønningene nede.

På topplanen i LO ser man positivt på ei

slik utvikling. Odd Høydahl har uttalt til VG: »LO stiller seg positivt til fremmed arbeidskraft.» (14/8). Men han fortsetter: »Men synet veksler ute i fagforeningene.» Blant arbeidsfolk er det stor motstand mot den storstilte importen av utenlandske arbeidere. Og dette er ikke en motstand av rasistisk karakter, som borgerskapet hevder, men en motstand basert på kamp for å berge sitt eget livsgrunnlag. Lønningene blir presset ned, og i flere tilfeller blir norske arbeidere utkonkurrert av den »billige» utenlandske arbeidskrafta. De står sjøl i fare for å bli fremmedarbeidere. Borgerskapet og sosialdemokratene

kaller dette »u-hjelp». Det som karakteriserer denne »hjelpa», er imidlertid at den kommer Franco- og Tito-klikkene og andre føydale og fascistiske regimer til gode ved at den løser deres arbeidskraftproblemer, som preges av massearbeidsløshet. Og den hindrer at arbeiderne i disse landa gjør revolusjon og bedrer forholda i hjemlandet.

For norske arbeidere må den riktige linja være å gi politisk, økonomisk og faglig støtte til de fremmedarbeidere som allerede er her i landet, og kjempe side om side med dem mot monopolkapitalens undertrykking. Dernest må det føres kamp for å stoppe fortsatt import. Dette betyr framfor alt kamp mot norsk medlemskap i EEC, som er det norske monopolborgerskapets middel til å åpne grensene for invasjon av fremmedarbeidere. Verken norske arbeidere eller fremmedarbeidere sjøl er tjent med dette.

Elendige boligforhold er vanlig. Her bor fire mann på ett rom –uten skaplass eller anledning til matlaging. Bildet er fra Oslo

DYRTIDA OG EEC SIDER AV SAMM

Vi har i de to siste numrene av Klassekampen pekt på betydningen av at kampen mot EEC og dyrtida kommer i faste former. For ikke så lenge siden er det dannet en organisasjon som kaller seg «Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet». Mange lurte sikkert på hvordan vi stiller oss til denne bevegelsen.

Vårt strategiske hovedprinsipp for kampen mot EEC og dyrtida er at arbeiderklassen må gripe ledelsen. Fordi EEC er et utslag av den allmenne tendensen i kapitalismen (monopolisering og jakt etter større markeder), og fordi dyrtida representerer et særegent og tidsbestemt uttrykk for denne allmenne tendensen, er kampen mot EEC og dyrtida en anti-kapitalistisk

helse- og fiskeridirektørene i staten og noen små og mellomstore fagforeningspamper. Vårt standpunkt er at «Folkebevegelsen» representerer den statsmonopolistiske norske landbrukskapitalen og en del annen norsk kapital med interesser som strir mot EEC. De er understøttet av ei gruppe fagforeningspamper med spesielle «nasjonale» synsmåter, (jfr. artikkel om «Furubotns nasjonale linje»).

Kampen mot EEC og dyrtida må ta utgangspunkt i folkets livsinteresser. EEC og dyrtida er ledd i en mangesidig offensiv fra monopolkapitalen mot folket. Kampen mot disse tiltak er kamp for folkets interesser. Men hvem tror d'herrer direktører og banksejere i «Folkebevegelsen» bekjemper EEC fordi det tjener folket? De verken

Det trengs harde og militante aksjoner: demonstrasjoner, streiker, osv. En «Folkebevegelse» som først og fremst er interessert i statsstøtte til utredningsarbeid, kan ikke lede denne kampen. Eller skal direktørene lede streikekampen? Militante folkelige aksjoner truer kapitalistene — enten de er for eller mot EEC.

Det trengs aksjon nå! «Folkebevegelsen» sier den skal sette i gang for alvor ved juletid. Men det er i dag forhandlingene pågår i Brussel. Det er i dag monopolkapitalen innfører sine «overgangsordninger». Det er i dag de økonomiske framstøta som skal forberede EEC-medlemskap, blir gjort. Det er i dag framstøta må slås tilbake!

Konklusjonen vår er klar: «Folkebevegelsen mot norsk osv» kan ikke

I hele etterkrigstida har stat og monopolkapital tatt i bruk hard prisstiging for å redusere resultatene av arbeiderklassens lønnskamp. Hvorfor setter monopolkapitalistene i dag i gang spesielt rask prisstiging og skaper dyrtid for folket?

Monopolisering betyr alltid prisstiging. Når det hersker monopol i en bransje, trenger ikke kapitalistene lenger å ta hensyn til konkurransen med andre kapitalister. De kan sette sin pris etter eget ønske, og da blir den høyere enn før. I tider med spesielt rask monopolisering — som i dag — vil dermed prisene stige særlig raskt. Monopolisering betyr alltid angrep mot folkets økonomiske kår.

Men det er også spesielle forhold som fører til prisstiging i dag. For det første skal monopolkapitalen ta igjen resultatene av lønnsoppgjøret så raskt som mulig. Sjø om prisstiging rammer hele det arbeidende folket med samme tyngde, er den derfor likevel et angrep retta spesielt mot arbeiderklassen.

For det andre trenger monopolkapitalen spesielt høy profitt for å strukturasjonalisere og omlegge produksjonen for å klare seg i EEC. Dette krever enorme investeringer som sjølsagt skal bekostes av folket. Samtidig skaper disse høye investeringene stor etterspørsel etter varer, noe som forsterker prisstiging.

EEC — ET MER LANGSIKTIG ANGREP

EEC betyr sterkere monopolisering enn

det som er mulig innen ramma av en enkelt stat. Monopolisering i EEC skal føre til mer effektiv utnytting av arbeidskrafta og permanent dyrtid, og dermed gi bedre profitter og utsette ei krise.

EEC betyr strukturasjonalisering på alle områder. I første omgang rammer dette småbønder, fiskere og arbeidere på småsteder mest. Langsiktig er strukturasjonaliseringa innretta på å øke utslaget av arbeiderklassen. At mellomlaga utradere, er bl. a. også et middel for å overvinne arbeidskraftmangel, innføre monopol i varehandelen, gjennomføre monopolkapitalistiske produktjonsforhold i jordbruk og fiske osv. EEC-markedet gir dessuten økte muligheter for framstøt fra den amerikanske monopolkapitalen.

SAMMENHENGEN
MELLOM ANGREPENE

Som vi ser er dyrtida et utslag av den

VÅRT SYN PÅ „FOLKEBEVEGELSEN”

kamp. Fordi arbeiderklassen er den klassen som kommer til å knuse monopolkapitalens diktatur og innføre sin egen stat — proletariatets diktatur — må arbeiderklassen også stå i spissen for ulike folkegruppers daglige kamp for å verge sine interesser mot kapitalens framstøt. Hvis f. eks. bøndene hadde kunnet lede kampen for folkets velferd, hadde de også kunnet lede en revolusjon. Arbeiderklassen er den sterkeste delen av folket — den er hovedbolverket som verner kåra til folket.

«Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet» er en borgerbevegelse mot EEC. Den har et råd der det bl. a. sitter en banksjef, en fabrikk-eier, en fylkesarbeidssjef, en direktør,

tilhører folket eller har dets interesser.

Hva slags interesser de har, går fram av ei pressemelding fra «Folkebevegelsen»: «Bevegelsen går inn for et utvidet internasjonalt samarbeid og vil som første alternativ arbeide for at Norden på et felles grunnlag tar opp forhandlinger med Fellesmarkedet om en handelsavtale.» Kravet om en handelsavtale tar ikke utgangspunkt i folkelige interesser, men i visse monopolisters behov for andre markedsordninger enn fullt EEC-medlemskap. Eller hva skal kanskje arbeidere, småbrukere og fiskere med en hvilken som helst handelsavtale? Slike avtaler blir oftest inngått mellom borgerskapet i ulike land for å effektivisere utnyttinga av folket.

lede folkets motstandskamp. Minst av alt kan den reise arbeiderklassen. Derfor trengs det fortsatt en ledelse for kampen mot EEC og dyrtida. Initiativet er tatt gjennom dannelsen av en arbeiderkomite mot dyrtid og EEC. For å gjøre dette til en virkelig ledelse — ikke et hode uten kropp — er det nødvendig å bygge lokale kamporganer som mobiliserer for riktige paroler.

Vi tror ikke det er noen viktig oppgave å bekjempe «Folkebevegelsen». Den er født i avisspaltene — på Dagbladets 2. side, i «Friheten» og i «Orientering». Den vil trolig sjelden bevege seg vekk fra avisspaltene og ut i det levende livet. Gjør den det, skal en være på vakt.

ARBEIDERKLASSENS KÅR I EEC

I det siste har borgerpressen engasjert seg for å fortelle sine lesere om hvor bra det er å være arbeider i EEC. Aftenpostens lørdagsmagasin har hatt medarbeidere på rundreise for å intervju «EEC-familien», og kan fortelle at det blir «STADIG BEDRE Å VÆRE ITALIENER» — og sjølsagt på grunn av EEC. De harde streikekampene som måtte til for å få lønningene opp og de mange hundre tusen sør-italienere som arbeider som fremmedarbeidere i utlandet, nevnes ikke. A-magasinet var sjølsagt i Nord-Italia.

Lønnskampene har vært ualmennlig harde i Italia i den seinere tida. I løpet av i fjor mista monopolkapitalen nærmere 295 millioner arbeidstimer gjennom de største streikebølgene siden krigen. Statistisk Sentralbyrå beskriver resultatet: «Arbeidskonfliktene siste høst resulterte i en meget sterk lønnsøking. Etter uoffisielle opplysninger vil lønnskostnadene i statsleid industri øke med hele 40% fra inngangen til 1970 til utgangen av 1972, dvs. i gjennomsnitt 13–14 prosent pr. år. For privat industri ventes en gjennomsnittlig stigning i lønnskostnadene i 1970 på 17 prosent.» (SU nr. 25–1970.)

Italia hadde en reallønnsøking på 14,5 prosent i perioden fra juli 1968 til mars–april 70. De EEC-landa som i samme perioden hadde størst reallønnsøking, var Belgia og Frankrike (med henholdsvis 4,0 og 1,7 prosent). Begge landa hadde store streikebevegelser i perioden. Det er såleis mye som tyder på at reallønnsøkinga som har foregått i EEC-landa i de siste åra, er et utslag av arbeiderklassens kraftige svar på forverringstiltaka som EEC-myndighetene prøvde å iverksette. Vest-Tyskland — som i perioden hadde få arbeidskonflikter — hadde i samme perioden konstant reallønn, mens produktiviteten pr. arbeider steg med hele 17,4 prosent. Uten kamp kommer ikke produksjonsøkinga i EEC arbeiderklassen til gode.

Lønningene i EEC-området ligger stort sett omtrent 15 prosent under de norske. Den faktiske arbeidsuka (uten overtid) er i gjennomsnitt 6–7 timer lengre enn i Norge. Og noen snarlig bedring er ikke i vente. I EEC-kommisjonens langtidsprogram (april 1966) heter det at «situasjonen tilsier at man må unngå å senke utbyttet av arbeidskraften ved en for rask reduksjon av arbeidstida». Arbeidere i EEC-landa har videre vanligvis færre lønnete feriedager enn norske arbeidere.

EEC-kommisjonen går dessuten inn for at lønnsøkinga skal spises opp av økende

skatter. I Markedsutvalgets rapport nr. 1 heter det: «Man må etter kommisjonens oppfatning regne med at det offentlige etter hvert vil måtte legge beslag på en større andel av nasjonalproduktet og at dette vil måtte føre til høyere skattebelastning.»

I de siste åra har den økonomiske situasjonen i EEC vært prega av svært rask prisstiging. Nederland var tidligere et lavprisland. EEC-samarbeidet har ført til

voldsom øking i matvareprisene. I Belgia er prisstiging for tida akutt, og nye økonomiske byrder legges på folket når landet innfører moms-systemet 1. januar 1971. I Vest-Tyskland lå konsumprisindeksen 6,2 prosent (årlig rate) høyere enn i foregående kvartal. Myndighetene i Italia venter ei prisstiging på 6 prosent i løpet av 1970.

Ingen tall viser at det blir «stadig bedre» å være arbeider i landene i EEC.

Franske arbeidere ved Renault-fabrikken i streik våren 1968.

Politisk

Den mektige EEC-kommisjonen i Brussel fikk ny formann siste vår. Mannen heter Franco Maria Malfatti og er blitt intervjuet av det høyre-moderate amerikanske tidskriftet Newsweek om sitt syn på utsiktene til et politisk forent Vest-Europa. På et spørsmål om betydningen av en felles pengepolitikk svarer Malfatti:

— En felles pengepolitikk betyr en felles europeisk valuta. Det er noe alle kan forstå. Det vil bety å gi slipp på et nøkkelelement i den nasjonale suvereniteten. Store parlamentdebatter vil foregå i hele Vest-Europa de neste par åra. Fagforbund vil måtte ta standpunkt. Folket vil uunngåelig bli engasjert av denne ustoppelige prosessen som bør lede til valg til et Europa-parlament ved allmenne valg — trolig i ti land — i slutten av dette tiåret.

Newsweek spør om ikke opprettinga av en felles valuta i praksis betyr at EEC-landa har oppgitt å føre en sjølstendig utenriks- og forsvarspolitik.

KALHEIMS

I ledelsen for «Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet» sitter det en del klubbformenn og tillitsmenn fra større jern- og metallbedrifter i Oslo-området. Disse folkene (Ragnar Kalheim, Akerkonsernet, Ove Larsen, Nyland Vest m. fl.) tilhører den gruppa som kalles for furubotnikene. Navnet kommer av at gruppa ble leda av den gamle revisjonisten og NKP-formannen i krigsåra, Peder Furubotn. Gruppa ble kasta ut av partiet i 1949. Men dens ekstreme høyre-orienterte avvik i det nasjonale spørsmål under og etter krigen ble ikke skikkelig korrigeret.

Furubotn-linja kan illustreres av en episode: Hjemmefrontens ledelse sendte i 1944 ut en proklamasjon fra London med klart borgerlig-demokratisk innhold, der en bl. a. stilte målsettinga som å «fremme solidariteten mellom klasser og befolkningsgrupper». Furubotns gruppe, som hadde etablert seg som «sentralkomite» i NKP, slutta opp om denne målsettinga, og erklærte bl. a.: «Sentralkomiteen i Det Kommunistiske Parti mener det særlig er to betingelser som må være tilstede for å kunne realisere en slik politikk i hele folkets interesser: For det første må den nasjonale enhet, som delvis er skapt under krigen, fortsette i tida etter krigen, og for det annet må marxistene-kommunistene og de konsekvente demokrater innen de forskjellige lag og klasser i vårt folk anerkjennes som helt utlikeverdige elementer i den nasjonale front eller i den nasjonale samling i vårt land. Overser man disse to betingelser, kan det være fare for at det vil oppstå indre stridigheter og uro som ender i kaos.

Sentralkomiteen for Det Kommunistiske Parti erklærer at partiet tilstreber en

C - TO ME SAK

Samme allmenne tendensen i kapitalismen som EEC, og den er direkte knyttet til monopolkapitalens bestrebelse på å få Norge med i «fellesskapet».

»Men», spør sikkert noen, »er det bare dyrtida som er utslag av monopolisering? Hvorfor ikke f. eks. strukturrasjonalisering og EEC istedenfor?» Svaret er at dyrtida er det viktigste særegne utslaget av den allmenne utviklinga, - det utslaget som mer enn noe annet preger det arbeidende folkets situasjon i dag.

Det er riktig at arbeidsfolk fortsatt utsettes for strukturrasjonalisering og rasjonalisering, at studentene fortsatt får hardere arbeidspress osv. Men ser vi folkets situasjon under ett, er det klart at disse forholda i dag ikke spiller den rolle dyrtida gjør. Vi mener ikke at kampen mot disse overgrepene skal stoppes, men at den skal underordnes kampen hele folket må føre mot dyrtid og EEC.

union

Malfatti

- Det er en logisk prosess. Pengemessig og politisk union går hand i hand. De land som sammen vil bli den største handelsmakt i verden, vil utvilsomt være nødt til å ha en felles utenriks- og forsvarspolitikk, sier Malfatti.

AVGIFTER OG TRYGDREPREMIER GÅR OPP!

27. august kunne Arbeiderbladet melde at det «kjente til» at statsbudsjettet som legges fram 1. oktober, trolig vil inneholde bl. a. avgiftsøkinger, økte trygdrepremier og lettelse i reglene for skattefri banksparing og fondsavsetning.

Det er en kjent sak at det sitter betrodde DNA-folk på de avdelingene i Finansdepartementet som utarbeider statsbudsjettet, og det er ingen

grunn til å tvile på at Arbeiderbladet har belegg for påstandene.

1 MILLIARD SKAL DEKKES

Borgerpressa regner med at staten vil trenge ei inntektsøkning på ca. 1 milliard kroner for å dekke de økte utgiftene i 1971. En anelse om størrelsen av dette beløpet får en av at momsens i 1970 innbrakte ca. 7,7 milliarder. For å dekke den statlige

utgiftsøkninga ville f. eks. momsens måtte økes med 2-3 prosent.

Men ei slik øking ville ikke slå særlig bra an hos dem som skal betale. Regjeringa har motstanden mot moms-systemet friskt i minne, og vil etter hva Arbeiderbladet opplyser, ikke ta i bruk øking i momsens. I stedet vil en heve avgiftene på alkohol, tobakk, sjokolade og sukkervarer, samt på bensin og motorkjøretøyer. Disse avgiftene representerer i dag en inntektspost på ca. 3,4 milliarder kroner på statsbudsjettet. Om hele milliarder skulle dekkkes gjennom øking av disse avgiftene, måtte de økes med omlag 30 prosent. Fordi avgiftene allerede representerer en svært stor del av prisen på de varene det her er tale om, ville ei slik avgiftsøkning representere prisøkning på ca. 15 prosent på tobaksvarer og biler og hele ca. 20 prosent på brennevin og bensin.

Det er her snakk om såkalte luksusvarer. Likevel ville denne prisøkninga gi betydelige utslag på prisindeksen. Etter hva Arbeiderbladet opplyser, vil regjeringa derfor velge å «fordele» utgiftene slik at en del av dem betales gjennom øking av trygdrepremiene. Økt særskatt til «utviklingshjelp» nevnes i samme sammenheng.

Det står imidlertid åpent om regjeringa vil dekke hele beløpet nå. En mulighet er at en foretrekker å operere med et underskott i 71 med sikte på heving av momsens seinere.

LETTELSER FOR BORGERSKAPET

Men staten finner ikke situasjonen for stram til samtidig å kunne pålegge ytterligere lettelse for folk med kapital. Arbeiderbladet nevner at to tiltak er på trappene. For det første dreier det seg om ytterligere fordeler for de som har penger nok til å spare mye skatt ved å sette penger i banken gjennom enda mer «attraktive» ordninger for skattefri banksparing. Dessuten - og det er viktig - forbereder staten ytterligere subsidiering av monopolkapitalen gjennom å innføre enda gunstigere betingelser for skattefri fondsavsetning. Slike tiltak er viktige for å påskynde strukturrasjonalisering og omlegginga av produksjonen med sikte på EEC.

Når dette leses, er statsbudsjettet offentliggjort. Vi vil komme tilbake til hvilke angrep konkret det innebærer mot folkets økonomiske kår i neste nr. At det er flere enn det DNA-«ekspertene» i Finansdepartementet «oppdager», er det all grunn til å regne med.

Dyrere for studentene

Prisstiginga etter sommeren har i hvert fall ført til en merutgift pr. måned for de fleste studenter på 80 kroner. Resultatet fra vårens kamper var 60 kroner.

Høstens kamper mot dyrtida for studentene må knyttes intimt sammen med andre gruppers kamp. Studentene må støtte denne kampen og underlegge seg arbeiderklassens ledelse.

Dyrtida vil forsterkes ved norsk medlemskap i EEC, og studentene kommer til å føle dette ekstra sterkt. De styrker sine interesser ved å slutte aktivt opp om kampen mot dyrtid og EEC.

Ved utbetaling av låna i begynnelsen av dette studiemesteret følte studentene at de hadde fått mer penger som resultat av kampene i vår. Låna var blitt økt med 60 kr. pr. måned. Denne økinga var på langt nær kompensasjon for momsens og tidligere prisstiging. Men i tillegg til dette har prisstiginga i løpet av sommeren på matvarer og stiginga fra 1. september på kantine allerede spist opp lånetillegget.

En vanlig studentmeny viser følgende stiging som følge av de nye prisene i Samskipnaden i løpet av en dag:

3 kopper kaffe	0,15
middag + suppe	0,95
2 rundstykker	0,40
	1,50

I løpet av en måned blir økinga på omlag 40 kr. Videre kommer økinga på melk, brød og andre matvarer utenom dette, og øking av husleier på det private hybelmarked.

Hva betyr nasjonal suverenitet for arbeiderklassen?

Kravet om enhver nasjons rett til sjølbestemmelse har alltid stått på de kommunistiske bevegelsers programmer. Men kommunistene vurderer alltid proletariatets interesser i klassekampen som viktigere - de vurderer alltid kampen for nasjonal sjølbestemmelse ut fra klassens interesser. I dette skiller proletariatets linje i det nasjonale spørsmål seg fra borgerskapets linje, som gjør krav på å representere «hele folket». Kommunistene bekjemper nasjonal undertrykkelse fordi den rammer såvel proletariatet som borgerskap, men bekjemper samtidig reaksjonære nasjonale bevegelser.

MONOPOLKAPITALENS INTERNASJONALISME

Stalin skriver: »En nasjon er et historisk oppstått, varig fellesskap i språk, territorium, økonomisk liv og psykisk egenart, som kommer til uttrykk i felles kultur.»

(Marxismen og det nasjonale spørsmål, Oslo 1950.) Borgerskapet er den klassen som gjennom utviklinga av innen-nasjonal arbeidsdeling, utvikling av et enhetlig marked og et sterkt borgerlig statsapparat til å verne dette, la grunnen for framveksten av nasjonene og nasjonalstatene.

I borgerskapets progressive fase tjente nasjonalismen best dets økonomiske og politiske interesser. Men i 1917 pekte Lenin i boka «Imperialismen som kapitalismens høyeste stadium» på at monopoliseringa var nådd så langt at de største monopolene ikke lenger hadde tilstrekkelig marked innen en stats grenser. Monopolene ble internasjonale, de behersket markedene i flere stater. Siden da har denne utviklinga fortsatt, og spesielt skutt fart ved den raske innskrumpninga av kolonimarkedene. Hovedtendensen i EEC-landa i dag er tverreuropeisk monopolisering ved sammensmelting av monopolkapitalen i de ulike EEC-landa. Denne tendensen påskyndes av den harde konkurransen med USA. Sammen med dette skjer det økende arbeidsdeling innen EEC. Varebyttet mellom landa øker, og hver for seg blir de stadig mindre sjølberget. Liksom arbeidsdelinga innen en nasjon ga grunnlaget for utviklinga av et enhetlig nasjonalt marked, betyr arbeidsdelinga i EEC at det gradvis oppstår et enhetlig EEC-marked.

Med framveksten av tverreuropeiske monopoler dannes det etterhvert en enhetlig tverreuropeisk klasse av monopolkapitalister, en klasse som har interesser i hele EEC-området. Liksom et enhetlig nasjonalt marked og et homogent nasjonalt borgerskap var betingelsen for etablering av nasjonalstatene, begynner den europeiske monopolkapitalen i dag å legge grunnen for en fler-nasjonal kapitalistisk stat i Vest-Europa. Denne statens oppgave vil være å forsvare monopolkapitalens interesser i Europa som helhet. Nasjonalstatene kan ifølge sin natur aldri fylle denne oppgaven.

Vi ser altså at borgerskapet - som i sin progressive historiske fase var nasjonalistisk - i dag er den fremste drivkrafta for internasjonalisme. Vi ser samtidig at denne internasjonalismen har et reaksjonært innhold - den sikter mot økte profitter og

hardere undertrykkelse av folkene i hele europa.

BORGERLIG DEMOKRATI OG NASJONAL SUVERENITET

EEC betyr at store deler av det borgerlige demokratiet settes ut av funksjon. Avgjørelser som i dag strøs sand på i valgte parlamentariske organer vil bli flyttet til ikke-valgte korporative organer i Bryssel. Proletariatet veit at flytting av beslutninger vekk fra borgerlig-parlamentariske organ alltid er en forberedelse til hardere diktatur og utbytting av folket. Derfor forsvaret proletariatet f. eks. det borgerlige demokratiet mot fascismen - uten å legge til side kampen for sosialismen.

EEC betyr ikke noen nasjonal undertrykkelse av Norge og nordmennene. Derfor har ikke forsvaret av nasjonale institusjoner (Storting, Grunnlov, konge etc.) i seg sjøl noen plass i kampen mot norsk EEC-medlemskap. Norges suverenitet ble kjempa fram av det norske nasjonale borgerskapet i 1905 i strid med svenske interesser. Det norske borgerskapet har for lengst sluttet å være nasjonalt, og suvereniteten har allerede i lang tid vært løslitt. Å trekke fram problemstillinger og paroler fra borgerskapets nasjonale fase har ingen mening i dag.

PROLETARISK INTERNASJONALISME

Norsk EEC-medlemskap kan forhindre om det norske folket står samlet og slår som en mann. Men tendensen til internasjonal monopolisering vendes ikke med det. Bare et sosialistisk land kan utvikle tilstrekkelig sjølhjelpenhet til å beholde nasjonal sjølbestemmelse og demokrati for folket.

Det står åpent om Norge blir medlem av EEC. Om så skjer, vil proletariatet i Norge stå relativt svakere overfor kapitalsterke Europa-monopoler enn det i dag gjør overfor norsk storkapital. Denne taktiske svekkelsen kan bare overvinnes gjennom proletarisk internasjonalisme, gjennom at det i viktige kamper utvikles aksjonsenhet mellom arbeiderne i EEC-landa og Norge.

NASJONALE LINJE

Fellestillitsmann Kalheim (t.v.) og direktør Siem (t.h.)

- samarbeider godt på Aker.

realistisk politikk i etterkrigstidas Norge, som tar sikte på å skåne vårt land og folk fra en politisk utvikling som munnar ut i kaos og borgerkrig.»

Vi ser her at Furubotn-klikken trekker opp ei nasjonal og borgerlig classesamarbeidslinje. Denne linja har Furubotnikene aldri gitt slipp på. I 1968 erklærte de i ei brosjyre de ga ut, at «det saken nå dreier seg om, er å utlose hele nasjonens skaperne, å hente fram kvaliteter i alle grupper og befolkningslag, såvel blant bursoasiet som i arbeiderklassen.» Etter Furubotn-gruppas mening var det classesamarbeid som var målet såvel i 1944 som i 1968. Og det var nok «det saken dreide seg om» i tida imellom også.

Dette har en viss betydning for den linja disse folkene kjører fram i kampen mot EEC-medlemskap. Linja deres er ei classesamarbeidslinje, men, vel og merke, ei nasjonal classesamarbeidslinje. «Skal nordmenn råde i Norge?» spurte Ragnar Kalheim i SF-avisa «Orientering». Derfor

har denne gruppa kommet i konflikt med DNA-ledelsen som er tilhenger av «moderne» og strømlinjeformet classesamarbeid på internasjonal basis. I «Folkebevegelsen» sitter Furubotn-folka i koalisjon med statsmonopolistisk jordbrukskapital, (Landbrukets Sentralforbund m.m.), som ønsker andre markedsordninger enn fullt EEC-medlemskap (handelsavtale med EEC osv. . . .).

I plattform fra denne «Folkebevegelsen» kjøres disse kravene om andre markedsordninger fram, mens Furubotnikenes «Norge for nordmennene»-linje ikke kommer til uttrykk. Likevel utgjør furubotnikene den største og mest handlekraftige enkeltgruppa i «bevegelsen», og i de første avisannonsene (17/9) inntar 1814, 1905 og grunnloven den dominerende posisjonen. Furubotnikene vil utvilsomt ta ledelsen i «bevegelsen» og sette sitt spesielle «bumerke» på det som blir av praktisk virksomhet.

Spørsmålsfronten

I den siste tida har det i pressa vært snakk om noe som kalles «Ungdomsfronten» mot EEC-medlemskap. Den består av ungdomsorganisasjonene til NKP, SF, DNA, Venstre, Kr. F. og Senterpartiet, som har gått sammen om et vedtak (28. august).

Her går det fram (1) at organisasjonene tidligere hver for seg har gitt uttrykk for at de ikke godtar Romatraktaten som grunnlag for europeisk samarbeid, (2) at de har «besluttet å utveksle informasjon» om sju spørsmål om europeisk og internasjonal «samarbeid» og (3) at de har oppretta et «kontaktutvalg» der formennene deltar.

Hva er det så å si til dette? For det første er det ikke snakk om noen «front». Det finnes ingen plattform, bare sju spørsmål. Det finnes ingen organisasjon - bare seks formenn. Det skal ikke drives noe felles arbeid - bare utveksles informasjon.

Formannen i «Kommunistisk Ungdom» - Ovesen - som flere ganger har kritisert

marxist-leninister for ikke å skjønne seg på frontpolitikk, kaller likevel dette for en «front». («Friheten» nr. 33 - 70).

Hvilket politisk innhold har denne «spørsmålsfronten»? Blant spørsmålene finner vi: «Hvilke samarbeidsformer i Europa kan sikre et all-europeisk samarbeid?», «Hvordan kan Norge ved internasjonal samarbeid sikre en demokratisering av handels- og kapitalstrukturen i internasjonal økonomi?» og «Hvilke internasjonale samarbeidsformer kan sikre sosial utjamning og folkevalgte organers styring over samfunnsøkonomien?».

Men å besvare disse borgerlige og naive spørsmålene bidrar ikke til å reise noen kamp mot EEC. Den kan ikke reises som en slags spørrelek. De som vil kjempe mot EEC kan derfor ikke gjøre det i «ungdomsfronten». De må, uansett organisatorisk tilknytning, ut ifra ønsket om å forsvare folkets livsinteresser arbeide for enhetsaksjoner av alle grupper som rammes.

Skogsarbeider Ola H. Garberg

SKOGSARBEIDERNE FORBEREDT PÅ KAMP

Skog- og landarbeiderne er blant høstfaga og skal ha oppgjør nå. Det knytter seg spesiell spenning til oppgjøret i høst på grunn av den harde prisstigninga etter vår-oppgjøret.

Klassekampen har snakka med Ola H. Garberg, skogsarbeider fra Selbu med om lag 30 år i skogen, om hvordan han så oppgjøret i Skog og Land.

harde arbeidet, og mange kan rett og slett ikke eksistere på den.

— Hvorfor ikke? Gjennomsnittslønna er 20–25000.

— Men skogsarbeiderne betaler produksjonsmidlene sjøl og må betale moms på drivstoff til motorsaga osv. Bare på moms taper skogsarbeideren omlag tusen kroner mer enn andre lønnstakere. Drifta på motorsaga koster ca. 20 kroner dagen. Vi får ikke nok betaling i dag til å leve og samtidig holde produksjonsmidlene.

Jeg funderer sjøl på å slutte. Jeg liker arbeidet — men økonomien! Motorsaga gikk i vinter. Jeg måtte slippe den og løpe — ellers hadde jeg vært en død mann. Så måtte jeg investere i en ny. To kamerater på jobben har sagt opp etter at det anbefalte forslaget kom opp.

Men forholder de dårlige også for landbruket her. Smågårdene har for lengst fått dødsstøtet. Nå er det gårdene på 100 mål, som før ble regna som store, som står for tur. Av prisstigninga på 19 øre på melk fikk bonden 6 øre. Samtidig gikk

kraftforet opp med fem kroner sekken. Bare de aller største gårdene har eksistensgrunnlag etter jordbruksoppgjøret.

— Innlemmelse av Norge i EEC berører i stor grad skogsarbeiderne. Hva er ditt syn på EEC?

— EEC betyr døden for skog og land. Monopolkapitalens krefter er ikke interessert i å drive på «stungvint» måte med skog- og landbruk i Norge. Det er ikke profitabelt nok. Den politikken som føres i dag, er bare for at forholder på beste måte skal legges til rette for innlemmelsen i EEC. Borten & Co. søker å gjøre vanskene minst mulig gjennom å likvidere skog og land.

— Hva må gjøres i kampen mot EEC?

— Først trengs det at folk får rede på EEC's karakter. Så må kampen organiseres i faste former i en front med enhetlig ledelse — en front som forsvaret folkets økonomiske interesser. Arbeiderklassen må ta ledelsen, understreker Ola Garberg.

Generelt støtter jeg de krava marxist-leninistene har reist i oppgjøret. Skog- og Landarbeiderforbundet har stilt krav om 25 prosent lønnsøkning. Det er nå kommet et anbefalt forslag på ca. 12–19 prosent. Det tilsvarende 1/2 av forbundets krav.

— Dette oppgjøret er et spørsmål om liv eller død for skogen. Om skogsarbeiderne ikke får mer enn 12–19 prosent, blir mange nødt til å slutte av økonomiske årsaker. Lønna er dårlig for det

NEI TIL ØKTE TRYGDPREMIER!

Verdens Gang kunne i september fortelle at avgiftene til folketrygden vil bli økt fra årsskiftet. Hva blir konsekvensene for folk flest?

For det første betyr det at skatteplyndringa blir hardere. Folketrygdavgiften innkreves som en vanlig skatt, med 4 % av lønnsinntekten. Om den nå økes til 5 eller 6 %, betyr det enda mindre å rutte med for arbeidsfolk i tider da prisstigninga spiser opp alle tarifferte lønstilllegg.

Men hvorfor skal folketrygdavgiftene økes? For å spe på sveltetrygdene som det store flertallet av de nærmere 500 000 folkepensionistene i dag må leve på (600–700 kroner pr. måned minus skatt)? Sjøl sagt ikke. Verken regjeringa eller DNA har gitt uttrykk for interesse for det. Det som bekymrer dem er at de gigantiske folketrygdfondene ikke vokser så fort som monopolkapitalen krever at de skal.

Disse fondene var det eneste egentlig nye ved folketrygden da den ble innført 1. januar 1967, og prinsippet var uhyre enkelt. Staten skulle hvert år kreve inn mye mer i avgift enn det som gikk med til å utbetale pensjoner og andre trygdeytelser. Overskuddet skulle samles opp i «Folketrygdens fond» som i 1970 var beregna å skulle være på 3 milliarder kroner, i 1980 på 22,5 milliarder kroner og i år 2000 hele 40 milliarder kroner. DNA's tidligere sosialminister, O. Gjære-

voll, kalte fondene «det norske folks sparemidler» som skulle gi «en viss sikkerhet for pensjonene». Slikt ordskvalder hadde bare til hensikt å skjule at «sparemidlene» utelukkende var ment å tjene monopolkapitalens og statens interesser.

Fondene ble fra begynnelsen av plassert i statsobligasjoner, kraftverkslån, storindustriobligasjoner og som innskudd uten betingelser, særlig i storbankene. Med andre ord, i virksomheter der monopolborgerskapet er enerådende. Riktignok betales det renter for plasseringene, men langt lavere enn det som gjelder på markedet ellers. F. eks. ble folketrygdmidlene brukt til å dekke industrilån til 5–6 % rente, mens de samme konsernene la ut internasjonale lån til 8–9 %.

Men langt viktigere er virkningene av inflasjonen. Hva skjer når en arbeider betaler 4 % av lønna si i folketrygdavgift, og får høre at han dermed legger et grunnlag for skikkelige kår i sin egen alderdom og for de av arbeidskameratene som blir ramma av uførhet? Jo, det han betaler i dyre dommer, blir spist opp av inflasjonen, for hvert eneste år synker kronene i verdi. Det som skulle gi «en viss sikkerhet for pensjonene» — nemlig innbetaling til fondene — blir et angrep på folkets levekår i dag og er minimalt verdtt når pensjonsalderen nærmer seg. Derfor: Bekjemp høyere trygdeavgifter for folket! Krev høyere pensjoner nå!

BREV & KRITIKK

MARDØLA

I «Klassekampen» nr. 9 er det en feil opplysning i artikkelen om Mardøla-aksjonen. Det opplyses at anleggsarbeiderne tjener 12 kroner timen. Dette var lønna fram til 1. juli. Da fikk arbeiderne tillegg, slik at timelønna blei nesten 17 kroner. Dette tillegget kom etter at fagforeninga grep inn.

Synes ellers at artikkelen var god, og at den tok et riktig klassestandpunkt.

Soldater i 4. Kompani, Hans Majestet Kongens Garde.

Indeksen ljuger!

Kommentar til «Klassekampens» artikkel

Fra en leser har vi mottatt følgende merknader til artiklene «Indeksen ljuger!», «Halve lønna i boutgifter!» og «Dårligere råd enn før!» i Klassekampen nr. 7–8/1970 (side 5). Leseren kommenterer:

I artikkelen «Indeksen ljuger!» er det pekt på at konsumprisindeksen gir et skjevt bilde av levekostnadene for arbeidsfolk. For en meget stor del av Klassekampens leserkrets vil imidlertid skjevheten bli betydelig større enn artikkelen gir inntrykk av. Det gjelder de grupper som bor i pressområder, særlig lavtlønsgruppene i disse områdene.

Bakgrunnen er følgende: Konsumprisindeksen gjelder den norske gjennomsnittsfamilien. En slik gjennomsnittsberegning innebærer dels at man opererer med gjennomsnittlig inntektsnivå, dvs. at grupper med lavere inntekt enn indeksfamilien må antas å ha et forholdsvis større konsum av matvarer og

boligtjenester. Grupper med inntekt over gjennomsnittet må derimot antas å ha et forbruksmønster med tilsvarende mindre vekt på slike primære goder. Når prisutviklingen er slik som den har vært i det siste, med sterkere prisstigning for matvarer og boutgifter enn for andre varegrupper, blir lavtlønsgrupper ramma mer enn gjennomsnittet. Høgtlønsgrupper slipper lettere unna. Dette forholdet er det som beskrives av artikkelen i Klassekampen.

Av atskillig større interesse for de fleste av Klassekampens leserkrets er det imidlertid at gjennomsnittsberegningene i konsumprisindeksen også innebærer en geografisk utjevning. Det er helt på det rene at boligutgiftene i pressområder tar en mye større del av totalforbruket enn de ca. 11,5 % som konsumprisindeksen regner med (til bolig, lys og brønse).¹ Av enda større betydning er det likevel at prisstigningen for denne kategorien av utgifter er så kraftig i pressområdene at delindeksen for boligutgifter ikke gir noe som helst inntrykk av forholda. Og dette er ingen situasjonsbetiget stigning, slik den siste tids stigning i delindeksene kan påstås å være, men en tendens som har vært klar i mange år. Det kan derfor være grunn til å peke på at konsumprisindeksen bare omfatter forbruk, og at den derfor ikke tar hensyn til boliginskudd, som regnes som investering. Det er klart at denne posten for de fleste betegner et utlegg som i mange år forverrer levestandarden betydelig, og som man må regne med er bundet for hele ens liv. Som kjent stiger boliginskuddet om mulig enda raskere enn husleien, og denne svakheten ved konsumprisindeksen blir derfor meget alvorlig.

Som konklusjon kan man si at den skjevhet som er omtalt i artikkelen «Indeksen ljuger!», og som består i at arbeidsfolk får det dårligere enn konsumprisindeksen viser så lenge delindeksene for matvarer og boligutgifter stiger raskere enn gjennomsnittet, blir for ingenting å regne mot den skjevhet som oppstår i og med at delindeksen for boutgifter er en nasjonal gjennomsnittsindeks som normalt og vedvarende gir et fullstendig fortrengt bilde av forholdene for arbeidsfolk f. eks. i Oslo-området. Disse sammenhengene framgår av artiklene «Dårligere råd enn før!» og «Halve lønna i boutgifter!», men det er en meget stor svakhet ved artikkelen «Indeksen ljuger!» at de ikke er kommet med i den. For øvrig bør Klassekampens redaksjon berømmes for artiklene på side 5, som tar opp et viktig tema nettopp i en tid hvor det er spesielt aktuelt. Det er også all grunn til å ta glansen av lønnsoppgjøret så fort som mulig.

T. D. — Bergen.

1. Resultatene fra forbruksundersøkelsen i 1967, Statistisk Årbok 1969, s. 244, tabell 316.

Røde Fane

utgitt av marxist-leninister i NKP. Postboks 2863 Kampen, Oslo 1

HUSLEIENE SKRUS I VÆRET

Bruksverdivurdering vil gjøre gamle leiligheter dyre!

(Fra forsida)

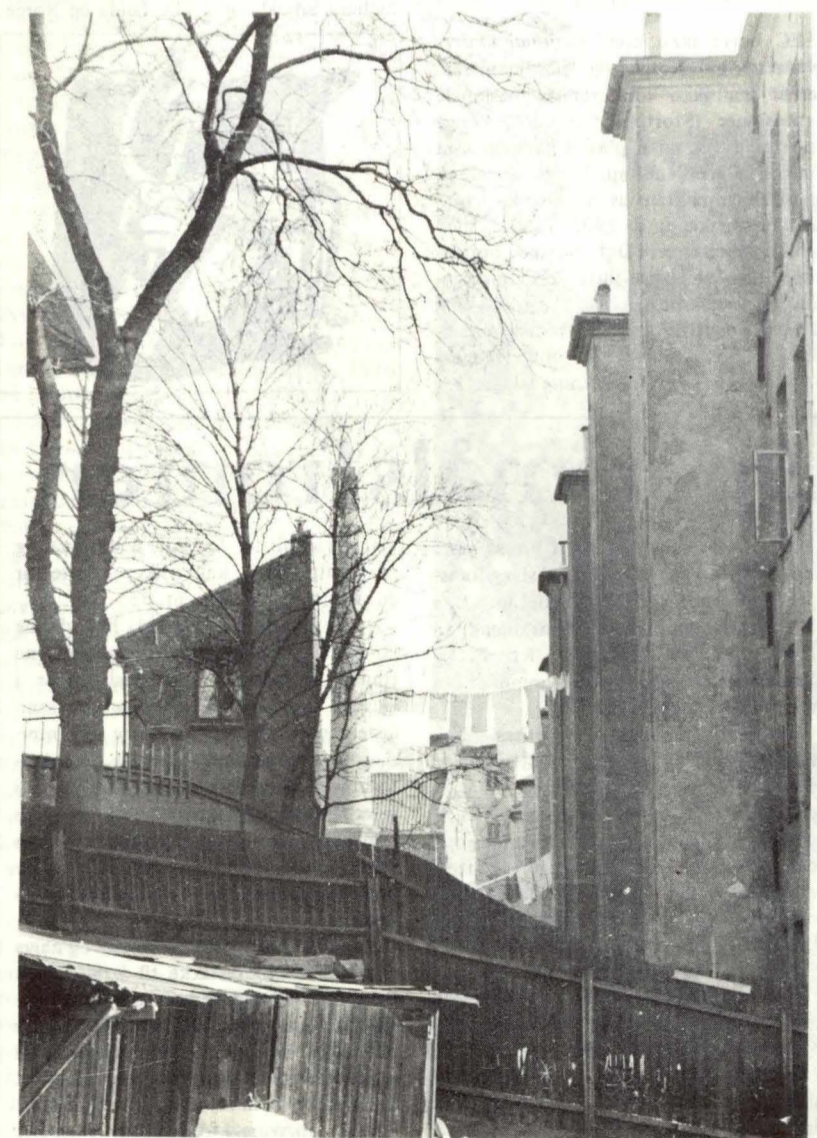
som her er omtalt vil selvsagt slå ulikt ut i de forskjellige borettslag.

Ved vurderingen av driftsbudsjettene for kommende år viser det seg at 12 borettslag har vært i den stilling at de vil klare situasjonen uten husleieøkning. Noen få lag har klart seg med en justering på 5 %, mens 57 lag har vedtatt en husleieøkning på 10 %, 52 lag med 15 %, mens vel 40 lag har måttet gå til en husleieøkning med 20 % eller mer. Disse tallene er henta fra Oslo, men akkurat den samme tendensen gjør seg gjeldende over hele landet, fordi årsaken er felles. For arbeiderfamilier i relativt nye hus har leiene altså økt kraftig den siste tida, og de vil fortsatt øke.

Bruksverdivurdering av eldre hus

For folk som har bodd i eldre gårder i byene, har leia vært atskillig rimeligere enn i hus oppført etter krigen. Grunnen til det har vært en statlig husleieregulering, innført under dyrtida etter første verdenskrig, som skulle kontrollere at husleiene ikke tok hele lønnsposen, men at arbeiderfamiliene også skulle få råd til å forbruke andre varer. Denne reguleringa vil nå borgerskapet oppheve. I innstillinga fra Husleiereguleringskomiteen av 1966 (innstilling avgitt 3. januar 1969) tilrådes tre tiltak:

For det første at den forvaltningsmessige kontroll (dvs. prisnemndas fastsettning av maksimalleier og lovlege leier) skal avvikles. I stedet skal det bare gis

Små familier skal tvangsflyttes fra de eldre, større leilighetene. Barnerike familier flyttes inn.

Lave inntekter for småbrukerne

Levekostnadene har økt kraftig den siste tida. Sosialdemokratene påstår at bøndenes inntektsoppgjør er årsak til denne prisstigninga. Senterpartiet har på si side sagt »at jordbruksoppgjøret på langt nær er så utslagsgivende for levekostnads/prisindeksen som andre inntektsoppgjør» (Dagfinn Vårvik i »Informasjon» nr. 4 1970). På denne måten forsøker begge å legge skylda for prisstigninga på det arbeidende folkets tilkjempa inntekter.

Vi skal se at bøndenes inntekter ikke er den virkelige årsaken til prisstigninga, og at småbrukere og arbeidere har felles interesser i kampen mot økonomisk forverring.

Ifølge Jordbruksstillinga utgjør bruk i størrelsesgruppen 35-100 dekar ca. 78 % av alle bruk i landet. Driftsoverskudd pr. bruk er definert som forskjellen mellom totale inntekter og kostnader på bruket. Inntekter fra annet arbeid er ikke tatt med. Tallene viser hva den enkelte gardbrukerfamilie har igjen for det arbeid de har nedlagt i gardsdrifta i et år.

STØRRELSE	DRIFTSOVERSKUDD	LØNNSEVNE PR. TIME
Gruppe I 35 - 50 dekar	11 722	4,85
Gruppe II 50,1-100 dekar	16 451	5,38
Gruppe III 100,1-200 dekar	26 788	7,75

Tabellen viser at de to minste arealgruppene har et driftsoverskudd på henholdsvis 11 722 kr. og 16 451 kr. Dette er altså »lønna» jordbruksfamilien får for arbeidet på garden.

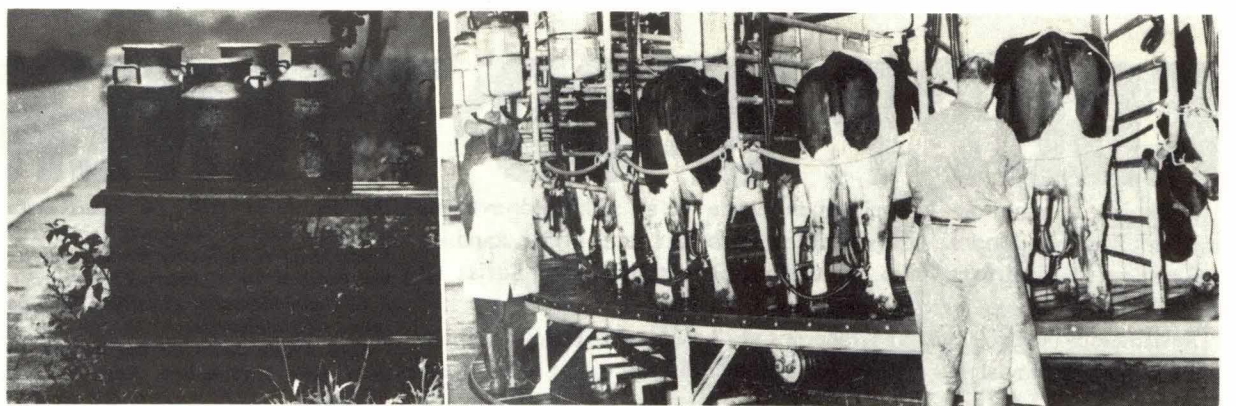
Dette er ei inntekt det er vanskelig å leve av, derfor har et stort antall småbrukere i dag annet arbeide utenom garden. Det kan være skogbruk, fiske eller vanlig lønnsarbeid. Ei oversikt over nettoinntekten (driftsoverskudd pluss inntekt for bierverv) viser: Gruppe I: 18 957, II: 20 558, III: 26 464. Dette er et utregna gjennomsnitt for 1966, -67, -68. Som vi ser må en i den minste arealgruppa tjene nesten det samme

beløpet i bierverv som fra gardsdrifta. Å ta fast lønnsarbeid blir mer og mer nødvendig for småbøndene.

Jordbruksoppgjøret er bøndenes »lønnsoppgjør» og foregår annet hvert år. Bøndene er »representert» ved Norges Bondelag og Norges Bonde- og småbrukarlag. På den andre sida står staten ved Landbruksdepartementet. Oppgjøret

for bøndene skiller seg fra andre inntektsoppgjør ved at det ikke forhandles om lønninger, men om priser og tilskuddsordninger.

Har så disse jordbruksavtalene ført til ei bedring av bondebefolkningens livsvilkår? Omtrent ikke. Småbrukerne har ikke fått endra den relative inntekta si, de er fortsatt ei ekstrem lavlønnsgruppe. Ei av årsakene er at de økte inntekene bonden får for sine produkter, straks blir spist opp av økte priser på produksjonsmidler. Mens prisene på jordbruksprodukter (priser til bonden) økte med 17,8 % i perioden 1964-68, økte prisene på produksjonsmidler i samme periode

Tungvint med melkespann - men hvem har råd til kostbar »fabrikk-melking»? (Bildet t.h. er fra Vesttyskland).

med 20,1 % (Norges Landbrukskoleprisindeks for jordbruket). Dertil kommer den generelle prisøkninga som også rammer bøndene.

Fra Sverige har vi et illustrerende eksempel på hva som skjedde like etter jordbruksoppgjøret: Prisene på matvarer steg langt mer enn oppgjøret skulle tilsi, fordi mellomledda så muligheten til

ekstraprofit ved å »ta godt i» når prisene likevel skulle endres. (Det samme skjedde forøvrig i Norge da momsen skulle innføres.) Selv lønns- og prisministeren sa at »ingen må tro at bøndene har fått hele prisstigninga i form av økte inntekter - bøndene er fortsatt i det store og hele en lavlønnsgruppe.»

(INF. nr. 4.70) Staten og mellomledda tar ut store summer i økt avanse, slik at bøndene får svært lite av oppgjøret.

Heller ikke de statlige tilskuddene bedrer i dag småbrukernes økonomi i noen avgjørende grad. Midler fra Kraftforfondet bevilges til ei rekke tiltak

Forts. s. 10

STREIKEN I BRAATHEN SAFE

Flyvertinnene i Braathens SAFE gikk natt til 16. september til kamp, 96 av selskapets 97 flyvertinner sluttet opp om streiken, etter at selskapets tilbud for den nye to-årige tariffperioden var praktisk talt blankt avvist. Bare sjef-flyvertinna, puserser og noen uorganiserte i de ynkelige rollene som streikebrytere sørga for at charter-trafikken kunne fortsette. En »parlamentariker-delegasjon» var blant dem som betjente seg av streikebrytere. De streikende flyvertinnenes reaksjon mot streikebryterne var spontan og forbitra, og ga seg utslag også i direkte aksjoner på Fornebu.

Det har lenge ulma blant de ansatte i Braathens SAFE. Tidligere i høst skjedde det at 17 flygere sjukemeldte seg samme dag, noe som også delvis lamma trafikken. Årsaken til aksjonen var misnøye

med det umenneskelige arbeidspresset flygere - og cabin-personalet - blir utsatt for, særlig etter overgangen til jet. Overarbeida og stressa flygere kan også redusere sikkerheten ombord, foruten at det setter både flygerne og deres familier på ei hard prøve.

Flyvertinner på jet-fly må på halve flytida gjøre akkurat det samme arbeidet som før. Flere av flyvertinnene har rett og slett brutt sammen på grunn av arbeidspresset.

Borte er all romantikken som ofte har vært forbundet med flyvertinne-yrket. Jobben består stort sett av beinhardt slit, for ussel betaling. Grunnløna i Braathen er under 1300 kroner i måneden. Denne stiger 1000 kroner inntil topplønn etter åtte år i selskapet.

Flyvertinnene utgjør ei lavlønnsgruppe. Direktør Lauritz Humlen henviste til vårens tariffoppgjør, og hevdta at tilbudet til flyvertinnene var i samsvar med de største »lønnskningene» som ble vedtatt under tariffoppgjøret for denne

lønnsgruppa. Dette er bare ei ytterligere stadfesting av hva slags oppgjør våroppgjøret var for arbeidsfolk i Norge.

Kravet de stiller har vært en beskjeden kompensasjon for prisgaloppen og det hardere arbeidspresset. Det var direktørenes stahet som utløste streiken. Vertinnene hadde ikke forberedt seg skikkelig med f. eks. ei streikekasse, men valgte likevel å stå fast på sine krav.

Det er gjennom kamp arbeiderklassen vinner erfaring, blant annet for å skille mellom rett og galt, mellom venner og fiender. Flyvertinnenes venner er arbeiderklassen, som de sjøl er en del av, og som daglig fører en stadig mer innbitt forsvarskamp mot kapitalens overgrep mot arbeidsfolks lønn og helse.

Flyvertinnenes resolute kamp mot arbeidsgiver og mot streikebrytere har vakt beundring og solidaritet. Et nytt bånd er knytta mellom norske arbeidsfolk. Bare ved å gjøre disse tette nok og sterke nok kan vi gå fram mot seier i en fortsatt felles kamp mot kapitalmakta.

Deltidsarbeid og kvinnens likestilling

Kommunistene har alltid hevdet at full likestilling mellom kjønnene bare er mulig gjennom at kvinnene inntar samme stilling i produktivt arbeid som menn. Politikken i sosialistiske land er å se til at dette blir mulig gjennom intensiv utbygging av daghjem, tiltak som overflodiggjør store deler av det individuelle husarbeidet, og propaganda i befolkningen for å fjerne gamle fordommer som hindrer at kvinnene engasjerer seg i produksjonen.

Kommunistene avviser bestemt enhver påstand om at det finnes andre grunnleggende ulikheter mellom kjønnene enn de biologiske. Som Enver Hoxha sier: »Borgerlige teoretikere som Nietzsche og Freud hevder. . . den teorien at mannen er aktiv mens kvinnen er passiv. Denne reaksjonære anti-biologiske teorien leder - som den har gjort - til nazisme i politikken og til sadisme i kjønnsleæra.»

Sosialismens politikk i spørsmålet om kvinnens likestilling er klar. Men hva er kommunistenes holdning til spørsmålet under kapitalismen? Som vi skal se har dette spørsmålet flere sider. Retten til arbeid for alle er et sjølsagt krav fra kommunistene. Det gjelder også kvinner. Og det er mange kvinner i dag som av økonomiske grunner må ha arbeid, og som har vansker med å få det. Men det er ikke noe mål i seg sjøl å få flest mulig kvinner ut i arbeidslivet under kapitalismen.

For det første fungerer kvinnelige arbeidere under kapitalismen som en industriell reserve-arme - på samme måte som f.eks. negerbefolkningen i USA. Mobilisering av kvinnene uten at det skaffes tilstrekkelig antall arbeidsplasser skaper overskudd på arbeidskraft og gir grunnlag for å senke lønningene.

På lang sikt kan virkningene være betydeligere. Gjennom at kvinnene engasjerer i produktivt arbeid under kapitalismen kan de nødvendige minstekostnadene til en familie (utgifter til mat, klær, bolig, osv.) fordeles på to personer. Dette vil på lang sikt bety at lønna kan halveres uten at det oppstår direkte nød, og at de kapitalistiske profittene økes enormt. Foreløpig har kapitalistene aldri klart å utnytte disse mulighetene fullt. Problemet er å skaffe marked til den voldsomme produksjonsøkninga. Et land som Israel, med sitt enorme militærapparat, er blant de land som har kommet lengst i utnyttinga av kvinnelig arbeidskraft. I vårt samfunn er de nødvendige minimumsutgiftene meget ulikt fordelt, samtidig som lønnsforskjel-

lene er store. For et stort antall unge ektepar med dyre boliger og lange arbeidsreiser f.eks. i Oslo-området er utvilsomt de nødvendige utgiftene i dag så høge at de bare kan dekkes av to menneskers lønn.

Oftest betyr ikke kvinnearbeid under kapitalismen noen reell likestilling, men tvertom at undertrykkelsen av kvinnene blir enda hardere fordi det arbeidskrevende individuelle husarbeidet fortsatt ensidig faller på kvinnene, og fordi kvinnene diskrimineres i arbeidslivet.

Sosialdemokrater og liberalere lanserer i dag parolen om flere deltidsjobber som løsning på kvinnens problemer. Men deltidsarbeid betyr ikke likhet. Det betyr bare mer arbeid for kvinnene.

Deltidsarbeid fungerer i likhet med heldagsarbeid for kvinner som en slags reservearme, og virker til en langsiktig senking av lønnsnivået. Samtidig gjør den det unødige å bygge daghjem der ungene kan være hele dagen (som er atskillig dyrere). Arbeidsløsheten registreres ikke.

Deltidsarbeidskraft kan settes inn mer fleksibelt enn heldags. Dette gjelder særlig kontor og forretninger der arbeidspresset er svært ujamnt. Slik får en mer ut av arbeidskrafta. I det siste er det etablert spesielle byråer som handler med slik arbeidskraft. Deltidsarbeid gir ikke anledning til skikkelig faglig organisering og underminerer dermed kampkrafta i de faga der det utgjør en stor del. Deltidsarbeidere kan gjerne gis dårligere lønn enn andre fordi det er mangel på jobber. Fordi arbeidsdagen ikke er så

lang, blir produktiviteten større enn ved heltidsarbeidere. Og sist og ikke minst: Kvinner i deltidsarbeid trenger gjerne ikke opplæring fordi de oftest allerede er utdannet til et yrke før ekteskapet osv.

Alt i alt er deltidsarbeid et smart tiltak for monopolkapitalen samtidig som det bare kortsiktig løser økonomiske problemer for kvinnene, og aldri gir dem likestilling.

Flyvertinnene måtte også slåss mot streikebrytere. Her opplyses passasjerer at de lar seg betjene av slike forrædere.

FRA ARBEIDSPLASSEN...

Aksjon på Bindalsbruget

En stor del av de faglige aksjonene det siste halvåret har vært begrensa til Norsk Kjemisks forbundsområde. At konflikten begynner å spre seg til flere områder er konflikten ved Bindalsbruget i Terråk et tegn på.

Bedriften er et sagbruk med omlag 130 mann ansatt. Bedriften hadde lovt lønstilllegg til arbeidere som jobbet utafor snekkerbedriften under forutsetning av at det ikke skulle gis lønns-tillegg til folkene på bedriften. Men samtidig sa arbeiderne opp en prøveakkord med en måneds varsel. Dette førte til at bedriften trakk tilbake tilbudet om lønns-tillegg for »utearbeiderne».

Dette vakte stor harme blant arbeiderne, og det ble truet med å nedlegge arbeidet fra 2. september. Dette satte tydeligvis fart i bedriftsledelsen, og avisene meldte 30. september at det var oppnådd enighet, og at aksjonen var avblåst.

Go-slow på Borregaard

Jern- og Metallarbeiderne på Borregaard gikk til aksjon med full overtidsnekting og go-slow mandag 31. august. Kravet er at arbeiderne skal opp på samme lønnsnivå som leiararbeiderne. Dette vil innebære ei lønnsøkning på mellom 2,- og 2,50. Det var full enighet om aksjonen.

Streik ved Nestle

30. august gikk arbeiderne ved matvaremonopolet Nestles bedrift i Levanger til streik. Bedriften er en typisk lavtlønnsbedrift: Arbeiderne ligger på time-lønn mellom kr. 10,25 og 10,75 - trass i betydelig produksjonsøkning de seinere åra.

Kravet fra arbeiderne var et bonus-tillegg på 60 øre. Bedriftsledelsen gikk ikke med på mer enn 30, og dette ga støtet til aksjonen. Etter ganske få dagers streik skjønte imidlertid bedriftsledelsen at her var det alvor, og en fant å måtte komme med et nytt tilbud.

Dette nye tilbudet innebar en »bevegelig» produksjonspremie. Arbeiderne regner med at den vil gi omlag 60 øre i gjennomsnitt, og på denne bakgrunn fant de det forsvarlig å gjenoppta arbeidet, sjøl om ikke garantier ble gitt.

Nok en vellykt streikeaksjon!

55 øre mer ved Bolsønes skipsverft

På Bolsønes skipsverft i Molde var det satt fram krav om 13 kr. før ferien, men bedriftsledelsen nekta å godta kravet, og istedenfor å forhandle reiste de på ferie. Etter lønnsoppgjøret ville arbeiderne fått kr. 12,45. Da ferien var forbi, satte arbeiderne fram et nytt krav: kr. 13,50.

Argumentet bedriftsledelsen brukte, er at lønnsnivået i gjennomsnitt ligger over andre tilsvarende bedrifter, men arbeiderne svarte at dette er uholdbar sammenligning fordi Bolsønes har flere fagarbeidere enn de andre verfta.

27. august var det forhandlingsmøte der arbeiderne satte fram kravet om 13,50 kr. Forhandlingene var beinharde, men til slutt ble de enige om 13 kroner, pluss et nytt tillegg etter nyttår.

Det er 120 arbeidere på Bolsønes, og mange er ikke organiserte. Arbeidsforholda er dårlige, om vinteren er det bitende kaldt for utarbeiderne, og om sommeren er det stekende varmt. kb.

63-timersuke for brannmenn

står det i avtalen for norske brannmenn. Men likevel får de ikke betalt for mer enn vanlig arbeidstid. På Norsk Kommuneforbunds landsmøte reiste flere talere spørsmålet om når forbundet vil gjøre noe effektivt for å få slutt på de dårlige forholdene.

Stemningen blant brannmennene begynner etter hvert å bli så opprørsk at sjøl »lojale» tillitsmenn ser seg nødt til å ta opp spørsmålet om arbeidstida. På NKFs landsmøte sa representanten Birger Borge fra Bergen Brannkorps blant annet:

- Det har vært sagt at grunnen til at Kommuneforbundet ikke har vært rammet av ville streiker, er at vi har dyktige tillitsmenn i avdelingene. Jeg er ubeskjeden nok til å erklære meg enig. Men jeg er ikke sikker på at jeg som tillitsmann i Bergen Brannkorps forening kan hindre ville streiker i framtiden.» (»Vestfold», 15/8 1970).

KRUPP & CO TJENER MILLIARDER

I forrige nummer av Klassekampen hevda vi at «ikkevolds-avtalen» mellom Bonn og Moskva vil øke takten i arbeidet med å få i stand en «all-europeisk sikkerhetsavtale», at ei fredelig vestgrense for Sovjet vil frigjøre tropper til økt aggresjon mot Kina.

Sosialdemokratene, med NKP-ledernes «Friheten» som energisk støtte-spiller, har kalt avtalen en seier for «de demokratiske krefter» i Vest-Tyskland. Men fakta viser at den er en seier for vest-europeisk monopolkapitals jakt etter nye markeder. Arbeiderbladet skriver 1.9 at «det var ingen tilfeldighet at samtlige statsråder for økonomi, utenriks-handel og bilindustrien alltid oppholdt seg i nærheten av den tyske forhandlingsdelegasjonen.»

Den kapitalistiske sovjet-økonomien har gjort landet stadig mer avhengig av Vesten. Sovjetlederne trenger store kreditter, samtidig som de under forhandlingene understreka «sin alvorlige bekymring over den voksende teknologiske kloft» mellom Sovjetunionen og Vesten» (Newsweek 24. aug.). Mange av landets naturlige ressurser i gass, olje og en del mineraler er ubenyttede fordi de ligger avsides til og krever store kapitalinvesteringer og avansert teknologi for å bli utnyttet.

I kjølvannet til Moskva-avtalen har nå det vest-tyske bilkonsernet Daimler-Benz fått tilsagnet på å opprette en gigantisk lastebilfabrikk i Sovjet. 150 000 lastebiler skal produseres årlig av fabrikkene. Det er dessuten gjort delavtaler med Fiat, Renault og DAF. Avtalen innebærer at Sovjet får kreditter på åtte milliarder kroner. Av dette yter vest-tyskerne halvparten. Avtalen med Renault, som utgjør 900 000 mill. kr., ble undertegnet 11. sept.

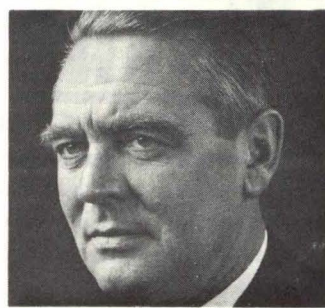
Det var det tyske Ford-verket i Köln som opprinnelig fikk tilbudet. Men den amerikanske ledelsen der var redd for at bilene kunne dukke opp i Vietnam. Ifølge «Der Spiegel» for 31. august var frykten ugrunnet: Vest-tyskerne har fått garantier for at lastebilene skal være «til eget bruk, og vil ikke bli eksportert til andre land, såsom Vietnam». Derimot er grensa til Kina lang. Militærøpladninga der trenger mye transportmidler.

Lederen for Krupp-konsernet, Berthold Beitz — «en nær og mangedårig forretningsforbindelse med Kremb» (Arbeiderbladet 1. sept.) — har store planer: «Han kalkulerer ikke bare med en fordobling av handelen med Moskva, men at den vil stige til å omfatte tjue prosent av den samlede vest-tyske utenriks-handel» (Arbeiderbladet 1. sept.). Til ukebladet Stern sier han at «vi har aldri gjennomført en forretning med tap der borte.» «Tysk industri leverer ikke utviklingshjelp til Moskva. Øst-handel er forretning.»

Men øst-handel vil ikke bli forretning

for det tyske folk. De amerikanske soldatene som er stasjonert i Tyskland koster årlig ti milliarder mark. Av dette har tyskerne til nå betalt 3,5 milliarder. Etter handelsavtalen skrudde USA opp prisen til 5 milliarder.

Som Krupp-sjefen alt har antydde, er dette bare begynnelsen. Rett nok må EEC-landa i 1973 underordne seg den felles handelspolitikken også overfor Øst-Europa, men Ralf Dahrendorf, som sitter i EEC-kommisjonen i Brussel og stiller med utenriks-handel, «ser optimistisk på mulighetene for handelspolitiske drøftinger mellom EEC og Sovjet». Dette

Krupp-lederen Berthold Beitz — mer profit til konsernet

ifølge en begeistret lederkommentar i Arbeiderbladet 4. sept. Dahrendorf ser fram til et besøk i Moskva «allerede i 1971».

Dermed er det duket, ikke bare for en «all-europeisk sikkerhetsordning», men for økt utbytting og undertrykking av Europas folk i et «all-europeisk EEC». NKP's ungdomsavdeling, «Kommunistisk Ungdom», har nettopp laget et prangende slagord for denne politikken: «Ja til likeberettiget samarbeid i Europa.» Men et «samarbeid» som er retta mot folket, vil folket også vite å knuse.

REVOLUSJONEN PÅ FRAMMARSJ I INDIA!

Revolusjonære kamper i India har fått vestlig borgerpresse til å omtale andre ting i landet enn hellige kuer i gatene. I Aftenpostens aftennummer 28. august i år står en lengre artikkel om hvordan «Mao-inspirert ungdom i India driver åpen terror». Det liberale danske «Information» er mer nøkternt: «NAXALITENE — en advarsel til det indiske system» (15. aug.).

Naxalittene var revolusjonære bønder og plantasjearbeidere som gjorde væpna opprør i Vest-Bengal i mars 1967. Opprøret ble leda av lokale revolusjonære medlemmer av Indias Kommunistiske Parti (marxistene) (IKP(m)). Den revisjonistiske ledelsen i partiet ekskluderte etter dette alle marxist-leninister og revolusjonære i partiet. Disse danna 22. april 1969 Indias Kommunistiske Parti (marxist-leninistene) (IKP(m-l)) som i dag står i ledelsen for bondenes revolusjonære opprør.

Opprøret er et svar på den imperialistiske og føydale utplyndringa av det store flertallet av landets 550 millioner innbyggere. Av de 49 mill. jordeierne har 75 % under 4 mål. En håndfull storgodeiere sitter på 70 % av jorda. 160 mill. landarbeidere er uten jord og fast bosted. Gjennomsnittsinntekta, kapitalistene iberegnet, ligger på ca. 280 kr. pr. år. Folket har ikke fått nytte godt av økende industri- og matvareproduksjon. Utenlandsk monopolkapital trekker ut av landet tre ganger så mye i rein profit som det den investerer. Utenlandsgjelda var i 1963 på 27 milliarder kroner.

«DEN GRØNNE REVOLUSJON» — ØKT UTBYTTING AV FOLKET

Mot dette har den sosialdemokratiske statsministeren Indira Gandhi mobilisert — ikke folket — men Verdensbanken, Ford og Rockefeller Foundations, samt FAO (FN's jordbruksorganisasjon) til en storstilt «grønn revolusjon» på landsbygda. Produksjonen skal økes, men sjøl «Information» skriver (14. aug.) at resultatet kan «glede økonomer og statistikere, men synes å skulle koste landet dyrt i form av økt fattigdom og stigende uro blant den dårlig stilte landbefolkningen». Nye jordfordelingslover omgås ved at storgodeiere deler ut jord til slekt og venner. Jord som tidligere var forpaktet av leilendinger kan godeiere nå ta tilbake. I fjor ble 40 000 slike bønder oppsagt av jordeierne bare i delstaten Bihar. Fordring, skremser og mord av fattige bønder er daglige foreteelser. «Revolusjonen» gir dessuten feite inntekter til spekulanter i byene, da prisen på jord stiger.

På tross av en tilsynelatende overmektig fiende (en hær på 1 mill. mann) har bondene nå tatt saka i egne hender,

under IKP(m-l)s ledelse. Partiprogrammet slår fast at bruken av «Formann Maos teori om folkekrig er den eneste måten en tilsynelatende svak revolusjonær styrke kan føre vellykkede kamper mot en sterk fiende og seire». I Srikulamdistriktet i delstaten Andhra Pradesh er oppretta en revolusjonær base som omfatter 300 landsbyer. Folket har tatt makta og satt det revolusjonære statsapparatet ut av spill i området. Geriljagrupper kjemper seierrikt i de fleste andre delstatene: Bihar, Kerala, Maharashtra, Mysore, Orissa, Punjab, Tamilnadu, Uttar Pradesh og Vest-Bengalen. Og som Aftenposten ganske riktig melder, er det de store godseierne, «penge-utlånere» og «velstående personer» det går ut over, etter prinsippet «Stol på de fattige og landløse bønder, skoler dem i Mao Tsetungs tenkning, hold ufrikelig fast på vege med væpna kamp, bygg geriljastyrker og fortsett langs linja med å likvidere klassefienden, bare slik kan stridens høge bølger gå uimotstøielig framover» (Charu Mazumdar, IKP(m-l)s formann).

KAMPEN MOT REVISJONISMEN

IKP(m) utgikk fra det gamle Indias Kommunistiske Parti (IKP), der ledelsen

var Moskva-revisjonistisk. Men det viste seg snart at ledelsen i IKP(m) var revisjonister av en mer nasjonal type. Etter splittelsen og danninga av IKP(m-l) har IKP(m), som har sidd i «folkefront»-regjeringer, bl. a. i Vest-Bengal sammen med deler av det sosialdemokratiske Kongresspartiet og andre «venstresosialistene», brukt regjeringsposisjonen til å slå ned bondeopprørene. Mens bondene over hele landet griper til våpen, og mens store streiker settes i verk i byene, snakker IKP(m)-lederne om at «tida ikke er inne» for revolusjonær kamp. I stedet utrustrer det spesielle pistol-avdelinger med spesialoppdrag å ta livet av marxist-leninistene.

Da «folkefront»-regjeringa i Vest-Bengal falt i vår, gikk flere medlemmer i IKP(m) over til IKP(m-l). De har fått følge av folk fra det gamle IKP også. Dette har fått lederne der til å begå «revolusjonære» handlinger av typen «nå okkuperer også vi jord». Under flagg og faner setter de seg på hver sin jordteig og «deler ut jord» til bondene. Så blir de arrestert, og har gjort sin innsats.

Men færre og færre bønder lar seg lure av dette sirkuset. De har forstått at «den politiske makt ligger i geværet» (Mao Tsetung).

SMÅBRUKERNE forts. fra s. 9

(frakttilskudd, forskningsutgifter etc.) Men hvordan skaffer staten disse midlene? Staten fastsetter utslagsprisen på kraftfor. Stort sett alt kraftfor importeres. Den fastsatte prisen ligger som regel godt over verdensmarkedets priser, slik at differansen mellom verdensmarkedets pris og utslagsprisen i Norge legges til fondet. Som vi ser er det ingen reell inntektsoverføring fra staten til bondene. Videre: En betingelse for å få driftstilskudd er at 50 % eller mer av antatt inntekt må være næringsinntekt (inntekt av drifta) for at fullt tilskudd skal kunne utbetales. Konsekvensen er at det store antallet småbrukere som må ta annet lønnsarbeid, får si økonomiske stilling ytterligere forverra ved at driftstilskuddet blir redusert.

Bondenes inntekter er lave, og de stigende matvareprisene er en trusel mot

arbeidsfolks levestandard. I en enhetlig kamp mot den økonomiske forverringa må arbeidsfolk i både by og bygd kjempe for økte inntekter. Arbeiderklassen må støtte bondenes krav. Samtidig må både bønder og arbeidere kreve statlige tilskudd for å holde prisene nede. Ei bedring av det arbeidende folkets økonomiske kår er avhengig av gjensidig støtte til hverandres krav og enhetlig oppreden overfor den felles fienden, monopolkapitalen og dens stat. Den tiltakende proletariseringa av småbondene styrker nødvendigheten av enhet og kampfelleskap med arbeiderklassen.

Til Kamp

SUF(m-l)s skoleavis. Bestilles fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

BESTILL ML-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS DISTRIBUTUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIRO 20 81 66.

JEG BESTILLER MOT OPPKRAV (I tillegg kommer portoutgifter):

- sett av Klassekampen, årgang 1969, 2—11, kr 7,50.
- eksemplarer av Klassekampen nr. 11 for kr. 1,00 pr. stk.
- abonnement på Klassekampen, 1/1 år kr 12,00, 1/2 år kr 6,00
- Abonnement til postgiro 20 66 99.
- abonnement på RØDE GARDE for ett år, kr 7,00
- sett av Grunnskolen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning med ny utgave av studieplan, komplett kr 30,00.
- eksemplarer av Marxismens Politiske Økonomi
- eksemplarer av Mao Tsetung: KKP's rolle i den nasjonale krigen med to andre artikler
- eksemplarer av Dimitrov: Om Folkefronten, kr 4,00
- eksemplarer av Stalin: Den hist. og dialekt. materialismen, kr 4,00
- eksemplarer av Studentene og den sos. revolusjonen, kr 5,00
- eksemplarer av Skoleelevene og den sos. revolusjonen, kr 3,00
- eksemplarer av SUF(m-l)' skoleblad, Til Kamp, a kr 0,25. Nytt nr!
- eksemplarer av Jubileumsplakat, LENIN(2 farger), kr 5,00
- eksemplarer av plakat av Formann Mao i fire farger, kr 7,50
- eksemplarer av sort/hvitt-plakat av MARX, ENGELS, STALIN, HOXHA, HO CHI MINH, a kr 3,00. Spesifiser hvilke!
- eksemplarer av plakaten, DE FEM STORE, kr 3,00
- eksemplarer av «Er Jugoslavia et sosialistisk land?»
- eksemplarer av «Krusjtsjovs falske kommunisme og dens historiske lærdommer»

NAVN

ADRESSE

POSTED

NYTT FORSIKRINGSSYSTEM

—mer å betale for fagorganiserte

Vi peker ofte på hvordan pampene i LO-ledelsen samarbeider stadig bedre med monopolkapitalen på stadig flere felter. Men pampene samarbeider ikke bare. Dels begynner de sjøl å opptræ som monopolister. I den siste tida har denne tendensen gitt seg uttrykk i sterk interesse for forsikringsbusiness hos Aspen-gren & Co. Pampene søker å opparbeide seg monopol på forsikring hos de fagorganiserte.

Pampene planlegger nå en overgang fra den gamle Fagorganisasjonens Stønadskasse (FSK) til en ny Grunnforsikring. Den nye ordninga er utvilsomt bedre enn den gamle, men også dyrere for medlemmene. Kontingenta, som nå er kr. 35,- pr. år, skal settes opp til 59 kroner for grunnforsikringen.

Men studerer vi den feite reklame-trykksaken pampene i Arbeidsmannsforbundet har sendt ut om saka, finner vi at sjøl om medlemmene vedtar å oppretteholde den gamle ordninga, skal kontingenta heves, — isåfall til 55 kroner året.

Egentlig har altså medlemmene ikke noe valg. De kan «velge» mellom gammel ordning med «moderne» pris eller ny ordning med litt mer «moderne» pris. Pampenes virkelige hensikt er sjølsagt å tyne mer penger ut av medlemmene, og de forklarer det smart som et «valg» mellom to forsikringsformer. For at det hele skal se «demokratisk» ut, propagerer de ivrig for at medlemmer skal «votere».

Men sjøl allverdens reklamebyråer kan nok ikke få de fagorganiserte til å bite på den kroken.

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonnement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

Kina i dag

utkommer hver måned, Inkognitogt. 11, Oslo 2.

Vennskapssambandet Norge—Kina,

Normanns gt. 48 B, Oslo 6. Kontortid onsdag 11—17 og fredag 9—13.

Vennskapssambandet Norge—Albania

Postboks 12, 3490 Klokkearstua.

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:

ML-GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Danelius Bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. kr. 15,- til p. g. 4 86 37.

MARXISTISK FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 10¹¹ Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarte-förbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK:

KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonnement: c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, 5., 1352 København K. Årsab. kr. 15,- til p. g. 14 08 07.

MARXIST—LENINISTISKE STUDIEBREVE. Samme adresse som Kommunist.

RØD FRONT. Organ for KUML, c/o Birger Jensen, Vesterbrogade 67, 4 th. 1620 København V, giro 16 03 59.

RØD FRONT I DNS/OKTOBER

- Lør. 10/10 Erfaringer fra lønnsoppgjøret — Strategi for klassekampen. Terje Steiro, Ragnar Kalheim.
- Man. 12/10 Imperialisme og folkekrig i Sørøst-Asia. John Teddy Franka.
- Lør. 17/10 Anti-imperialistisk arbeid i Norge. Jorun Gulbrandsen, Tor Selstad.
- Fre. 23/10 En skole for folket. Om revolusjoneringa av den albanske skolen.

ENHET MOT ROGERSPLANEN!

Sammensvergelsen mellom USA-imperialismen og Sovjets revisjonistiske lederskap viste i slutten av september på nytt sitt sanne ansikt i Midt-Østen. Den felles enigheten om Rogers-planen gjorde det da mulig å opprette et fascistisk militærdiktatur i Jordan, retta mot både det palestinske og det jordanske folkets kamp. Når dette skrives er den palestinske geriljaen, støtta av enheter som har desertert fra Husseins styrker, inne i en hard, men framgangsrik militær kamp mot de CIA-opplærte junta-troppene. Samtidig har USA på ny trua med invasjon.

De ulike artiklene på denne sida er alle skrevet av »Klassekampens« utsendte medarbeider i Amman før militærkuppet fant sted. Den siste tidas hendinger har såvidt vi kan bedømme bekreftet hovedinnholdet i den analysen som da ble gjort.

I den kommende tida er det av stor betydning at det også i Norge reises et solidaritetsarbeid for det palestinske folks rettferdige kamp. Et viktig skritt er at det i løpet av oktober vil bli organisert en »Arbeidsgruppe for et Fritt Palestina«. Adressen er midlertidig Boks 107 Blindern, Oslo 3. Vi oppfordrer alle våre lesere til aktivt å støtte dens arbeid.

Den såkalte Rogers-planen tar sikte på å gjennomføre FN-resolusjonen av 22. november 1967. Kort uttrykt betyr dette våpenhvile, full anerkjennelse av den sionistiske staten Israel og følgelig forsøk på likvidering av det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp. USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme sørger begge for at et flertall av de arabiske regimene aktivt eller passivt skal bidra til denne likvideringa.

CIA I JORDAN

Utviklinga i Jordan gir et lærerikt eksempel på disse forsøka. I midten av august ble nesten samtlige jordanske troppstyrker trukket vekk fra fronten mot Israel og omringa Amman og flyktningeleirene som ligger rundt byen. Husseins stormtropper – som er CIA-utdanna jordanske »Green Berets« – satte i gang sine provokasjoner i slutten av måneden. Stormtroppene fulgte sin vanlige taktikk: Å infiltrere frigjøringsorganisasjonene, blande seg med folket og framstille seg som gerilja og på gitte anledninger starte skuddveksling. Alt med en hensikt: Å få folket til å tro at det er geriljaen som oppvigler og som gjør Amman farlig å leve i. Når de lokale kampene er i gang, setter deler av den jordanske armeen og CIA inn nye krefter. Noen eksempler:

I de fleste kampene i august og september har de 200 tanksene som omringer byen, blitt brukt til å skyte inn i byen på strategiske posisjoner.

Fretdag 28. august fyrte tungt artilleri løs i flere timer fra to av Hussein-klikkens posisjoner: den amerikanske og britiske ambassaden.

Torsdag 3. september brøt stormtropper seg inn på sivile kontorer omkring i byen og drepte 35–40 uskyldige mennesker.

Bare i løpet av ei uke rundt månedskiftet ble over 300 mennesker drept og tre ganger så mange såra – hovedsakelig sivile. Hvorfor? Rogers-planen forsøkes desperat å gjennomføres.

ENHETEN STYRKES

Men det palestinske folket lar seg ikke knuse. Det viktigste som har skjedd etter at den internasjonale sammensvergelsen organiserte seg, er nettopp den økte enheten blant de palestinske massene og enheten mellom de palestinske og jordanske massene. Revisjonist- og borgerpressa har forsøkt ihvertfall å spre tvil om denne enheten. Blant annet har CIA-rapporter blitt brukt for å »bevise« at bare en liten del av det palestinske folket i dag støtter geriljaen! Et elementært kjennskap til frigjøringsbevegelsens utvikling viser at den ikke kunne ha vokst seg så sterk som den er i dag uten massenes aktive støtte.

I dag er det Husseins og de imperialistiske krefters hodepine at det ikke lykkes å knuse frigjøringsbevegelsen. Når det gjelder enheten mellom de palestinske og jordanske massene, er det helt klart at i dag regner frigjøringsbevegelsen Jordan som en »sikker base«. Som jordannerne sier sjøl: »Det eksisterer ikke noe »Jordan først« for oss. Kampen er en.« Så sterk er denne enheten at den stadig mer desperate herskerklikken rundt Hussein ikke klarer seg med hjelp fra CIA-agenter. Under kampene mellom Husseins CIA-opplærte tropper og geriljaen både i juni og august/september

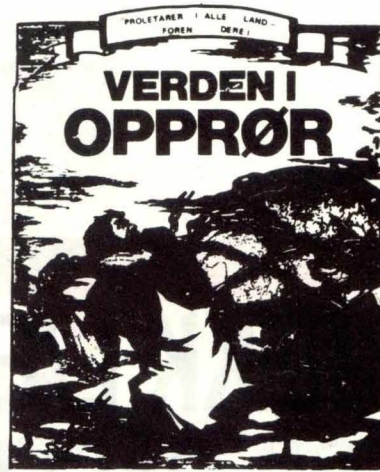

Al Fatahs soldater godt befestet i Amman

hadde de amerikanske troppene i Vest-Tyskland stående avreiseordre til Amman. Formål: å gjennomføre Rogers-planen.

Det er tydelig i dag at nettopp forsøkene på å gjennomføre Rogers-planen mobiliserer massene til kamp mot imperialismen, sionismen og de arabiske reaksjonen. Som Abu Fadi, medlem av sentralkomiteen i Al Fatah, sa på et masse møte i Amman 18. august 1970: »Rogers-planen er farligere enn de andre »fredsplanene« fordi Sovjet handler

sammen med USA for å få den gjennomført, og fordi Egypt også går med på dette. Dette er en internasjonal sammensvergelse. Men kan Rogers-planen gjennomføres? Nei! For vårt folk er klar over det som skjer. Vi skal ta til våpen, og vi skal seire. Vi sier ikke dette for å begeistre og reise entusiasme, men på grunnlag av et vitenskapelig studium av folkekrigens strategi og styrke. Det heroiske vietnamesiske folket har vist oss at også vi kan seire.»

PRR MOT FREDSPLANEN

PRR's pressebyrå, Giai Phong, offentliggjorde 21. august en kommentar til Rogers-planen. »Fredsp«-planen karakteriseres som »et trick for å vinne tid, slik at Israel kan konsolidere stillinga i de områder de har okkupert, styrke sine militærstyrker og forberede angrep mot de arabiske land igjen, dersom en fordelaktig avtale ikke blir oppnådd«.

PRR understreker at »folket i Sør-Vietnam... har hele tida oppmerksomt fulgt og gitt sin fulle støtte til folkene i de arabiske land, og til den palestinske frigjøringsbevegelsen i deres rettferdige kamp.« PRR uttaler videre at det palestinske og arabiske folk, med støtte fra verdens folk, vil knuse alle »forræderske planer«, og »vinne endelig seier i kampen for deres nasjonale rettigheter«.

Flykapringer mobiliserer ikke massene!

Verdenspressa har i den siste tida vært fylt av stoff om de flykapringene som ble foretatt av PFLP (Folkefronten for Palestinas Frigjøring) i september. Disse aksjonene er egnet til å spre forvirring om den palestinske frigjøringskampens mål og midler. PFLP ble suspendert av PLO's sentralkomite 12. september. Dette er på kort sikt ei skjerpning av de indre motsigelsene i den palestinske frigjøringsbevegelsen. Men på lang sikt er det nødvendig for at den skal stå enhetlig på ei riktig masselinje. Suspenderinga betyr heller ikke at PLO vil la PFLP's medlemmer i stikken. Enheten mot den forræderske Rogers-planen omfatter alle.

I et intervju med Abu Ziad, en av lederne for internasjonalt byrå i Al Fatah, 25. august, begrunner han overfor Klassekampen hvorfor PFLP's linje er feilaktig:

»Palestinerne er ikke det eneste revolusjonære folket i verden. Sionismen er ikke bare vår fiende, men som en integrert del av imperialismen er den alle folks fiende. Vår oppgave må være å konsentrere angrepene i Palestina, i de okkuperte områdene fra 1948 og 1967. Europeerne vil ikke vekkes gjennom angrep på imperialismen og sionismen utenfra. De må sjøl angripe.

Metoder som flykapring styrker den sionistiske staten Israel i troen på at den israelske fronten er sterk ved at stadig flere angrep foretas utenfor sjølve området: Palestina.

Fly sprengt i lufta av PFLP

Slike aksjoner bygger på troen om at en kan vinne folkets tillit ved å oppnå stor publisitet gjennom drastiske individuelle handlinger. Dette er en form for individualisme som bare kan skade den palestinske revolusjonen. Slike aksjoner gjør massene til tilskuere og fratir dem troen på at nettopp massene er de virkelige heltene.

Ut fra prinsippet om å bekjempe en fiende om gangen og bekjempe den i dens hovedstrategiske posisjoner, er det grunn til å spørre: dersom du må drepe en slange, slår du den da i hodet eller halen? Sjøl sagt slår du i hodet. Vi må i dag angripe for å ødelegge imperialismens sikreste base i Midt-Østen – den sionistiske statsenheten. Dette betyr å massmobilisere det palestinske folket til folkekrig. Oppbygginga av sikre baser innfor okkupert område blir den

viktigste oppgava. Det er disse som kommer til å ødelegge den sionistiske statens økonomiske, politiske og øvrige institusjoner. Flykapringa betyr lite eller ingenting når det gjelder å ødelegge Israels økonomi. Det seige og langsiktige massearbeidet i Palestina er forutsetninga for den demokratiske nasjonale frigjøringa.»

I tillegg til dette kan slike aksjoner bidra til å rettferdiggjøre en imperialistisk militærintervensjon for å knuse den palestinske frigjøringsbevegelsen.

Men det er fortsatt viktig å understreke at enheten ved fronten og innfor okkupert område stadig vokser og er i samsvar med Al Fatahs masselinje. Derfor vil PLO overvinne sine taktiske motsigelser og igjen stå samlet på den riktige linja.

Vietnam-uke 19.-25. oktober

Samtidig med de svenske og finske FNL-gruppene, arrangerer Solidaritetskomiteen for Vietnam sin 6. landsomfattende Vietnamuke 19.–25. oktober. Uka vil særlig ta opp kampen mot regjeringens godkjenning av informasjonskontor for Saigonjuntaen. Solidaritetskomiteen arbeider nå for å trekke nye FNL-aktivister med i arbeidet på lokalplanet. En viktig del av dette er opplysning om den virksomheten lokalavdelingene driver.

For at programmet for uka skal kunne gjennomføres på beste måte, oppfordres alle anti-imperialister til å delta i arrangementene. Bestillinger av materiell og forespørsler kan sendes til Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

For Vietnam

utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

PRESSEVRØVL OM MIDT-ØSTEN

Etter at Rogers-planen ble til en internasjonal sammensvergelse mot de palestinske og de øvrige arabiske massenes frigjøringskamp, fikk den norske borger- og revisjonistpressa nytt håp om »fred« i Midt-Østen. Utenriksredaktør Hagelund forsøker i Dagbladet (10. sept.) å »dokumentere« at det palestinske folket ikke støtter geriljaen lenger. »Dokumentasjonen« baserer seg egentlig på en CIA-rapport. Det er forståelig at CIA ikke vil la folk vite at ikke bare de palestinske massene, men også de jordanske og i økende grad de øvrige arabiske massene, støtter geriljaen.

Erik Loe håper i Arbeiderbladet (10. sept.) at Al Fatah skal bli nødt til å bøye seg for Nasser og Hussein. Om han hadde hørt den isnende stillheten som møtte Egypts sendemann til Den Palestinske Nasjonalkongress, sett de slagsterke basene ved fronten og i »Fatahland«, og skjønt at Hussein er »fange« i eget land (jfr. egen TV-tale 28. august), – da hadde Loe skjønt folkekrigens virkelige styrke.

NKP-avisa »Friheten« overgår i nr. 29 sjøl vanlig revisjonistprat. Det hevdes at de palestinske lederne støtter alle fredsinitiativ som sikrer total tilbaketrekking av de israelske troppene fra Palestina, fra områder de har okkupert! For det første: PLO støtter ikke FN-resolusjonen eller Rogers-planen. For det andre: Hva menes med Palestina? Har det plutselig blitt bare de områdene som Israel okkuperer i 1967? »At Nassers positive stillingtagen til (Rogers-)planen er en riktig holdning, er ganske åpenbart for »Friheten«, men for PLO og de arabiske folk er den et forræderi.

Etter en lang og megetsigende taushet haler SF-avisa »Orientering« Sigbjørn Holmebakk opp av hatten, 5. september. Han presterer også i denne saka å innnta »det tredje standpunkt«: Han har vært på stedet, og »støtter geriljaen«, men har også funnet ut at »Sovjet anerkjenner stadig mer geriljaen. Det er opprettet en nær kontakt...« Dette er tøy. »Pravda« kaller geriljaen for »ekstremister« fordi den ikke går med på Rogers-planen. Sosialimperialistenes »anerkjennelse« har ikke resultert i et eneste gevær til PLO.

VIETNAMSK FOLK VIL SEIRE!

Intervju med PRR's informasjonskontor i Oslo

Klassekampen har retta en del spørsmål til det nyopprettede informasjonskontoret til Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR).

I et felles kommunike fra Nixon og den japanske statsminister Sato i november i fjor heter det at »Taiwan er en høyst viktig faktor for Japans sikkerhet«, og at Korea »er uunværlig for Japans sikkerhet«. Det ser ut som det er en økende trusel fra japansk imperialismen i dette området. Det synes også som USA-imperialismen vil ha Japan til å »spille en viktigere rolle« i Asia. Hva er Deres syn på dette?

– Sato-regjeringa har arbeidet hand i hand med USA i lang tid for å tilfredsstille USA-imperialismens planer i Asia. Disse planene går ut på:

• å gjøre Japan til en amerikansk militærbase til støtte for USA's aggresjonskrig i Vietnam.

• å forhindre det kinesiske folk i å gjenvinne Taiwan, som er en del av deres territorium.

• å opprettholde delinga av Korea så lenge som mulig. Informasjonskontoret kommenterer den indokinesiske toppkonferansen 24. og 25. april slik:

De indokinesiske folks toppkonferanse symboliserer den faste beslutninga til folkene i Vietnam, Kambodsja og Laos om å hjelpe hverandre i kampen mot den felles fienden, USA-imperialismen. Situasjonen i Kambodsja viser allerede resultatene av denne koordineringa av kampen. På tross av opptrapping av krigen fra USA-imperialismen og dens lakeier med bl. a. økt bombing fra amerikanske fly, slutter folket opp om Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront. De indokinesiske folk vil slutte seg sammen og slåss inntil de har vunnet total seier.

LE PHUONG.

PRR har støttet Formann Maos erklæring av 20. mai om kampen mot USA-imperialismen:

– Ja, Formann Maos erklæring av 20. mai 1970 er en meget verdifull og oppmuntrende støtte til de indokinesiske folk og til alle nasjonale frigjøringsbevegelser i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

TREKK LÆRDOMMER FOR DAGENS KAMP!

Sommeren 1917 var Norge prega av kraftige dyrtidsaksjoner. Antallet aksjoner var så omfattende at KOMINTERN i ei seinere oppsummering framholdt at Norge aldri hadde vært så nær revolusjonen som da. Føya var bakgrunnen for dette oppsvinget?

I 1917 hadde verdenskrigen vart i tre år. Det var en krig mellom imperialister — det var kapitalistenes kamp om markeder og kolonier. Norge sto utafør, men ble sterkt prega av krigstida — ikke minst fordi landet trengte importerte matvarer.

Gardbruker- og fiskerungdom var blitt utkalt til nøytralitetsvakt, og det gikk ut over matproduksjonen. Mangelen på fisk, mjøl, poteter osv. tiltok. Hensynsløse spekulanter utnyttet dette. De reiste rundt og hamstra store lagre som de seinere solgte med kjempefortjenester.

Levekostnadene steg med 110 % i løpet av 2 1/2 år. Dette ble »kompensert» med ei lønnsstiging på bare 30%! Spekulantene levde fett, mens folket sultet. Klassemotsetningene var kvassere enn noen sinne. Massene begynte å komme i bevegelse.

I Russland ble tsar-dynastiet velte i februar 1917. Februar-revolusjonen ble gnisten som tente en prairiebrann av aksjoner mot krig, jobbing og dyrtid.

I Sverige ble borgerskapet rysta av ei serie aksjoner i april-mai. Mange steder ble kravene innfridd. Men der borgerskapet holdt på sitt, gikk massene løs på matvarebutikkene.

I Norge nådde kampen mot dyrtida sitt høydepunkt 6. juni 1917. 300 000 — eller om lag halvparten av det arbeidende folket — la ned arbeidet og demonstrerte. I Oslo aksjonerte 40 000, i Bergen 15 000, i Trondheim 12 000, i Drammen 11 000, i Stavanger 10 000 osv. — helt ned til småstedene. Andelen av aksjonerende der var ofte på høyde med byene. Industrierarbeiderne utgjorde tyngden, men både funk-

organisert, felles kamp var nødvendig. Behovet for enhetlig ledelse av aksjonene vokste.

Innafor Arbeiderpartiet var det vokst fram en sterk opposisjon, særlig omkring ungdomsforbundet, Norges Social-Demokratiske Ungdomsforbund (NSDU) og dets organ »Klassekampen». Sosialist-ungdommen hadde ført kamper mot reformistene i partiledelsen og mot opportunistene i egne rekker.

også at arbeidsfolk sjøl måtte ta initiativet dersom ledelsen ikke gjorde noe. Ungsosialistenes mistro til pampene ble snart bekrefta: DNA- og LO-ledelsen vendte i det lengste ryggen til aksjonene og fortiet dem. Nå gikk nesten hele lokalpressa til partiet over på »Klassekampens» side.

SYNDIKALISTISKE AVVIK

Fra stor-lockouten i 1911 var Fagopposisjonen av 1911 vokst fram i LO. For dens ledere var det fagorganisasjonene aleine som var redskapet som skulle føre kampen fram til sosialismen. Etter generalstreiken makta de derfor ikke å føre den revolusjonære kampen videre.

At reformistene i LO- og partiledelsen ble avslørt i folkets øyne, var en god ting. Men kampen mot dem overskygget i for stor grad kampen mot syndikalistiske avvik, særlig representert av Martin Tranmæl i Fagopposisjonen. Men i agitasjonen på arbeidsplassene for å mobilisere arbeidermassene til aksjoner gikk Fagopposisjonens folk aktivt med.

PAMPENE TVINGES TIL AKSJON

Pampene måtte gjøre noe for å »få kontroll» med det revolusjonære oppsvinget. En arbeidernes dyrtidskomite ble nedsatt. Ingen av arbeider-aktivistene fikk være med i den sju mann sterke komiteen. Den gjorde lite for å få arbeidernes krav gjennom.

På grunnplanet stilte arbeiderungdommen i NSDU seg i ledelsen. På arbeidsplasser, i bygder og fisker- og fiskevær forberedte de aksjoner. Den mest kjente av disse aksjonene kom fredag 25. mai. Da streika 7000 jernarbeidere i Oslo i 2 timer og gikk i stor demonstrasjon til Stortinget. Aksjonen var forberedt i hemmelighet og kom som et sjokk på topp-pampene. Jernarbeiderne gikk bl. a. med parolen — »Arbeidere, skaff dere våpen!» Og hovedtalen minste folkemengden om at de svenske brødbutikkene ble stormet først da det var slutt på brod i dem. Arbeiderne i Norge måtte ikke risikere å komme for seint! sa taleren under stor jubel.

Aksjonene fikk ekstra fart da det ble klart at bare lokale aksjoner kunne sparke nytt liv i »ledelsen» i dyrtidskomiteen. Det var arbeiderne på grunnplanet som gjennom aksjonene tvang dyrtidskomiteen til å organisere generalstreik og massedemonstrasjoner den 6. juni.

RESULTATENE

Krava bak aksjonen var: Ekstra statsbevilgning på minst 150 mill. til å avhjelpe dyrtida — produksjonsplikt og salgsvang til normalpriser på alle nødvendige varer samt tollsuspensjon og utførselforbud på slike varer. Halvannen måned etter generalstreiken kom Stortingets svar: 84 mill. til dyrtidshjelp.

Svaret vakte harme i folket. Men harmen gikk over i raseri da kravet om å innkalle en arbeiderkongress (framsatt av »Klassekampen») til å forberede nye aksjoner ble avvist av DNA- og LO-ledelsen. De mente de hadde gjort sitt, og at 84 mill. var »bedre enn ingenting». Dette beroliget ikke massene, som støtta ungdomsforbundets, fagopposi-

sjonens og lokalpressas angrep på forræderne.

Sjølve dyrtidsaksjonen ebba imidlertid ut utover høsten, men den politiske kampen var ikke slutt. Gjennom arbeiderrådsbevegelsen av 1918 ble kampen mot dyrtida fort videre. Politisk styrket reformistenes svik i 1917 de revolusjonæres stilling. Dermed ble også noe av grunnlaget lagt for partisplittelsen i 1923 og dannelsen av Norges Kommunistiske Parti.

MANGEL PÅ ET EKET ARBEIDERPARTI

Arbeiderklassen utgjorde tyngden og drivkrafta i dyrtidsaksjonen i 1917. Industrierarbeiderne har måttet kjempe for sin rett fra første stund fordi de kjenner kapitaleiernes utbytting direkte på kroppen. Derfor går de foran i tider da hele det arbeidende folket rammes av kapitalens framstøt. Men det er ikke nok dersom aksjonene er spontane og lite samordnede.

Magelen på et kamptrent, kommunistisk parti til å samordne og lede — et parti som behersker alle kampformer — var tydelig under dyrtidsaksjonen i 1917. Sjøl om det var en revolusjonær situasjon, mangla folket en generalstab til å samordne aksjonene og lede dem.

enhetlig og kampberedt arbeiderklasse utgjøre ryggraden. Den må også mobilisere alle lag av det arbeidende folket. I 1917 tok ikke dyrtidskomiteen opp småbøndenes krav på en god nok måte. De tok opp prissubsidier, men krav som produksjonsplikt og salgsvang kunne vanskelig være kampkrav for småbrukerne. Lederne hadde lagt grunnlaget for en motsigelse som heller ikke ungdomsforbundet bidro til å løse.

Som grunnpillaren i folkets aksjonsenhet må arbeiderklassen også ta opp og støtte småbønders, fiskeres, trygdetes, skoleungdoms og soldaters krav sammen med sine egne krav. En må dessuten, for å holde enhet i rekkene, avvise alle

JOBBERENS AFTENBØN:

»O, gud, som haver alle kjær, se til mig som jobber er, hvor jeg flesk i verden sender, staar det altid i guds hænder. Amen!»
(—fra »Klassekampen», januar 1917).

Ungdomsforbundet forsøkte å ta på seg et slikt partis oppgaver, men var hemma av organisasjonsmessig tilknytning til et høyre-sosialdemokratisk parti og en fagbevegelse dominert av reformister. Også ei ideologisk avklaring i egne rekker mangla, noe som åpna for syndikalistiske avvik.

AKSJONSENHET MED ALLE LAG AV FOLKET

I folkets aksjonsenhet mot dyrtid og andre kapital-framstøt må en

borgerskapets og sosialdemokratens splittelsesforsøk.

MASSENE MÅ MOBILISERES I TIDE

En svakhet ved aksjonene i 1917 var at de kom i gang altfor seint. Arbeidsfolk hadde lidd under krig og dyrtid i nesten to år før aksjonene endelig kom i gang. En hastverkpreget aksjon kan dø bort etter en dags vellykket generalstreik. Men en aksjonsenhet som er bygd opp etter grundig forarbeid, vil holde stand og kjempe videre.

Dyrtids-aksjonen i 1917

sjonærer, småbønder, fiskere og soldater var med i større eller mindre grad.

I 1917 tok det også til å bli klart at Tyskland ville tape krigen. Det norske storborgerskapet lekte med tanken på å gå inn i krigen på seierherrenes side. De ville sikre seg en plass for å bli med når byttet skulle deles. Men det arbeidende folket var hardere krigsmotstandere enn noen gang. Borgernes planer vakte stor forargelse. I hele landet krevde arbeidermassene: Vekk med krigsplaner og dyrtid!

LEDELSEN AV KAMPENE

Dyrtidsaksjonene ble tvunget fram av arbeiderne i industrien. Forut for generalstreiken hadde det vært lokale og spontane aksjoner. Men forståelsen økte for at en

